

AVE MARIA

If undelivered return to:
"AVE MARIA"
P. O. Box 443,
Lemont, Illinois.

"AVE MARIA"

Izhaja vsaki mesec. — Issued every month by

THE FRANCISCAN FATHERS
P. O. Box 443, Lemont, Illinois.

Naslov uredništva in
upravnništva:
P. O. Box 443,
Lemont, Illinois.
Tel.: Lemont 100-J-2

In the interest of the Order of St. Francis

Naročnina \$3.00 na leto.

Subscription Price \$3.00 per annum.

Entered as second-class matter August 20, 1925, at the post office at Lemont, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103. Act of October 3, 1917, authorized on August 29, 1925.

VSEBINA ČETRTE ŠTEVILKE.

Vstal si Zveličar. (Pesem)	97	Častna straža	117
Aprilske misli za maj	98	Apostolstvo molitve	118
Kristus Kralj	99	Velikonočna nedelja	119
Tajna uživanja	101	Nekaj živih zgledov iz češčenja presv. Rešnjega	
700letnica smrti sv. Frančiška in naš Apostolat	104	Telesa	120
Vest imaš	105	Velečastitim gg. slovenskih duhovnikom	121
Samo vaja	107	Iz frančiškanskih vrtov	122
Lurd	109	Glasovi od naše Marije Pomagaj	123
Spomini iz lepih dni	111	Darovi in zahvale	124
Žrtva in sad	113	Na razgledu	126
Globoke korenine. (Pesem)	114	Naš radio	128
Moja prva spoved	115	Odpustki za maj	128

Apostolat sv. Frančiška.

KAJ ZAHTEVA NAŠ APOSTOLAT?

Apostolu ljubezen ukazuje, priskočiti na pomoč, kjer vidi, da gre za dobro stvar. Ljubezen se ne pusti prositi, zadostuje, da se ji pove, kje in kako lahko pomaga. Takoj je zraven. Ker se mora pa pri telesnih delih usmiljenja, kakor je miloščina, ozirati na svojo denarno moč, koliko zmore, koliko ne, se ji pri vseh podpornih ustanovah daje več načinov na razpolago, kako svojim močem primerno lahko pomaga. Tudi naš "Apostolat sv. Frančiška" ji daje na razpolago različne načine sopomoči. So pa sledeči:

1. **Redni član** "Apostolata sv. Frančiška" plača enkrat za vselej \$10.00. Če tega ne more, pa 50c na leto. Teh gotovo ne bo nihče ob koncu leta pogrešal.

2. **Ustanovni član** "Apostolata sv. Frančiška" plača \$225.00. Toliko stane en akter zemljišča. Kako lepo bi bilo, ko bi vse večje slo-

venske naselbine in vsa dobro stoječa društva postala ustanovni člani.

KAJ DAJE NAŠ APOSTOLAT?

1. Vsi člani postanejo deležni vseh molitev, žrtev in drugih dobrih del komisarijata, katerega matica je kolegij in samostan ob njem.

2. Istotako se bo za vse člane, žive in rajne, bralo na leto sto sv. maš. Mladino v kolegiju pa bomo vedno izpodbujali, naj se jih pri sv. mašah in sv. obhajilih spominja.

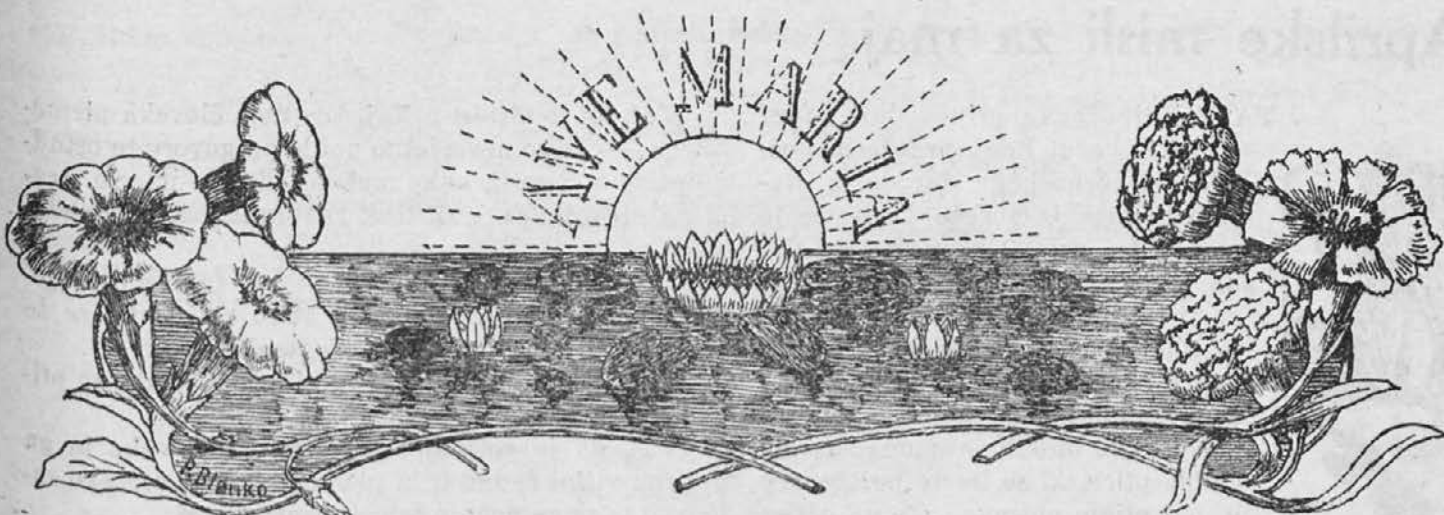
3. Imena ustanovnikov se bodo zdaj na posebni tabli obesila v cerkvi Marije Pomagaj, pozneje pa v večji in lepši cerkvi, ki jo bomo z njeno pomočjo pozidali na prijaznem hribu. To bodo naše ameriške Brezje. V naši cerkvi se vsako leto na dan vernih duš opravi en slovesni rekviem za umrle ustanovnike.

Rojaki, sezite po teh duhovnih delnicah! Enkrat jih boste najbolj veseli, ker se bodo najboljše obrestovale. Darove pošiljajte na:

UPRAVNIŠTVO "AVE MARIA"

P. O. BOX 443

LEMONT, ILL.

Naročnina za celo leto za Ameriko \$3.00. Za Evropo \$3.50. Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50.

Rev. P. Evstahij, O.F.M.:

Vstal si, Zveličar.

Vstal si, Zveličar, v slavi in sreči,
vstalo — kot duh — je sijajno Teló.
V božjem veličju, v lepoti blesteči
gleda v vesoljstvo ljubeče Oko . . .

Močnega, Večnega žarno Zrcalo,
Žive Neskončnosti blaženi Sin,
človek postal si — o, prejmi zahvalo!
hotel si biti na Križu trpin . . .

Zopet da v Bogu bi mi oživel,
ti zadoščenje Očetu si dal,
verni po tebi cvetovi so beli,
s srčnim si vrelcem nam krivdo izpral!

Trta človeštva v Božanstvu ostane . . .
Mi smo mladike in Trta si ti!
Cerkev iz rožne rojena je Rane:
Kristus kraljuje, na veke živi! —

Kakor se v vigredi zemlja prebuja,
vstane izvoljenim novo teló! —
Peli ti bomo takrat: "Aleluja!
Hvaljen, Zveličar, za jasno nebo!"

Aprilske misli za maj.

TARA Pripovedka pripoveduje to-le:

Ko je bežal Enej, praoče mogočnega starorimskega naroda, s svojimi tovariši iz goreče Troje, se je med potjo ustavil na nekih otokih, da bi se nekoliko odpočil. Zemlja na tistih otokih ni bila ravno slaba in Enejevi tovariši bi se bili dosti dobro počutili ondi, da ni bilo neke druge, dokaj nenavadne nadloge.

Na tistih otokih so namreč živele čudne ptice, ki so imele pol žensko in pol ptičjo postavo. Že na oči so bile prav grde, še grše, naravnost ostudne so pa bile njihove navade in njihovo vedenje do tujcev, popotnikov.

Kadarkoli so namreč Enejevi tovariši sedli k mizi, da bi se okrepčali, so že bile tiste grde ptice zraven in so vso jed na ostuden način onesnažile. Če so mogle, so sekale vanjo z gnusnimi kljuni in brodile po njej z umazanimi kremplji; če so jim pa popotniki zabranili polet tik nad jedmi, so pa od daleč metale grdobijo na jed in spuščale vanjo svoje nenavadno grde odpadke, svoje lastno blato...

Enejevi tovariši so se na vse mogoče načine trudili, da bi si omogočili miren in nemoten obed, toda še bolj iznajdljive so bile grozne ptice in popotnikom ni kazalo drugega ko pobrati šila in kopita in hiteti iskat nadaljnjo pot do cilja, v Italijo...

* * *

To je samo pripovedka, ki se ni nikdar v resnici zgodila. V drugem pomenu se pa godi nekaj podobnega v naših časih, v naših krajih, prav v naši lastni sredi. Berite, bratje, sestre, in spoznajte, da piše naše pero golo, nepotvorjeno resnico!

* * *

Veren katoliški človek potrebuje v naših časih **branja**, da si odpočije na življenjski poti, da se kaj nauči, da kaj zve, kako je po svetu, da dobi izpodbude za nadaljnje človeka vredno življenje na zemlji. Vzame v roke **knjige**, razne **liste** in **časopise**, ki mu obetajo, da bo vse to ali vsaj del tega našel v njih. Zaupa in bere in se mu dobro zdi, da bo dobil, kar je iskal.

Toda pogosto, prav pogosto se mu godi kot se je godilo Eneju in njegovim tovarišem na onih pravljinskih otokih. Ostudne ptice v obliki **slabih knjig**, **listov** in **časnikov** lete od vseh strani in mu skušajo na vse načine onesnažiti njegovo **duševno hrano**, njegovo branje. Na vse, kar je dobra in koristna dušna hrana, skušajo metati in mečejo svoje umazano blato. Vsak plemenit duševni užitek hočejo onemogočiti s tem, da mu primešajo strupa in izmečkov svoje strašno pokvarjene duše.

Veš, da je **čistost nekaj**, kar dela človeka plemenitega, — kako neverjetno podlo pa govore te ostudne ptice o čistosti, kako mečejo od sebe na vse strani najnižkotnejšo nečistost, razbrzdanost in umazanijo...

Veš, da je **poštenost** vzor, po katerem je dostojno hrepeneti človeku — kako nesramno se te ptice norčujejo iz poštenja plemenitih ljudi...

Veš, da je **duša** v človeku glavno — kako te ptice brez duše govore o duši...

Veš, da je **vera** tisto, kar dviga človeka in ga drži na višini čednosti in plemenitosti — o, kako satansko te ptice noči in teme govore o veri...

Veš, da je **Bog** začetek in končni cilj človekov — o, kaj si te Bogu sovražne ptice drznejo pisati o Bogu, neskončno mogočnem in neskončno svetem...

O, gorje svetu zavoljo pohujšanja, ki ga v naših dneh razliva po njem brezverski in umazani tisk!!

* * *

Bratje, sestre! Ali naj poberemo tudi mi šila in kopita in bežimo drugam, kjer nas bodo te ostudne ptice manj nadlegovale?

Ne! Ostati moramo! Boriti se moramo z vsemi močmi zoper blato in strup!

Imamo tudi **dobre liste** in **časopise**, ž njimi v roki bomo onemogočili pogubno delo ostudnim pticam — z begom, z umikom, z zakrivanjem oči — **nikoli!!**

* * *

Naš list "**Ave Maria**" je že pogosto stopil pred vas s prošnjo in pozivom: **razširite me še bolj!** Že večkrat, pravimo. Toda **ne še prevečkrat**, čeprav se morda temu ali onemu tako zdi.

Mi pa rečemo in ponavljamo: Dokler letajo one strašne ptice med nami, tako dolgo mi **ne smemo** nehati s klicem: "**Ave Mario**" v vsako slovensko hišo, da bo uspešno uničevala delo sovražnih, pogubonosnih ptic, slabih, brezbožnih listov in časopisov!

* * *

Zato smo zadnjič napovedali **ново kampanjo**, zato jo danes razširjamo in napovedujemo podrobnosti o njej.

Kdor noče, da bi nam sovražne ptice vse oblatile, vsak čist duševni užitek onemogočile — naj stopi odločno v naše vrste in gre energično z nami v boj za čistost in vero!

* * *

Naša nova kampanja se začne s **prvim majem** in se neha s **27. junijem**. Zakaj tako, smo zadnjič povedali — povedali torej **dovolj** zgodaj.

Berite in upoštevajte — **nujno prosimo!**

1. Kdor bo obnovil **svojo** naročnino za celo leto v tistem času, prejme brezplačno Koledar Ave Maria za leto 1926.

2. Kdor nam pošlje **enega novega** naročnika, prejme Koledar zase in za novega naročnika.

3. Kdor pošlje **dva nova**, prejme po en Koledar zase in za oba nova, poleg tega pa še zase lep znak s podobo presv. Srca.

4. Kdor pošlje **tri nove**, prejme Koledar zase in za vse tri, posebej zase pa še molitvenik "Kvišku srca" z zlato obrezo (ali angleški "Key to Heaven").

5. Kdor pošlje **štiri nove**, dobi poleg Koledarjev

za vse še molitvenik "Sv. obhajilo" z zlato obrezo.

6. Kdor pošlje **pet novih**, prejme poleg nagrad v točki 4 in 5 še krasno Marijino sliko v okvirju.

* * *

To so naši darovi. Niso bogati in imenitni, skromni so, toda saj ne pričakujemo od njih vsega.

Vse pa pričakujemo od **ljubezni naših prijateljev do Boga**, od njihovega upanja na **plačilo pri Bogu**.

S tem smo hoteli povedati — **vse!**

Kristus Kralj.

(Konec.)

Rev. Janez Zabukovec:

KRISTUS je kralj po svoji božji naravi kot stvarnik, ki se mu morajo pokoriti vse stvari, tudi človek.

Kristus je pa kralj tudi kot Zveličar človeškega rodu, ker ga je s svojo človeško krvjo odkupil iz sužnosti hudega duha in mu je Oče v plačilo za to dal vso oblast v nebesih in na zemlji.

V apostolski veri moliš: Verujem v Jezusa Kristusa, edinega Sina božjega, Gospoda našega, ki sedi na desnici Boga Očeta vse-mogočnega, od ondod bo prišel soditi žive in mrtve.

Ti veruješ torej in izrecno izpovedavaš, da je Jezus Kristus res Gospod in Kralj in Sodnik vseh ljudi. Torej ima Kristus polno pravico zahtevati, da ga vsi ljudje, tudi jaz in ti, priznavajo za svojega najvišjega Gospoda in Kralja. Pravico ima zahtevati, da vsi njegovo besedo sprejememo in spoštujemo kot čisto resnico, da se pokorimo vsem njegovim kraljevim postavam in svoje življenje uravnamo po njih. Pravico ima zahtevati od nas, da izkazujemo spoštovanje in pokorščino vsem, ki jih je postavil za svoje božje uradnike, namestnike in ministre, torej učeči in vlada-

joči katoliški cerkvi. Pravico ima, vse ljudi klicati pred svojo sodbo, preiskovati in soditi. Vse to priznaš in izpovedaš z besedami: **"Verujem v Jezusa Kristusa, Gospoda našega."** Če hočeš biti dosleden, moraš obenem priznati, da imajo vsi ljudje, tudi ti, dolžnost, Jezusa Kristusa kot svojega najvišjega Gospoda in kralja častiti, njegovi besedi verjeti, njegove zapovedi izpolnjevati, kratko: pustiti se vladati od Jezusa Kristusa.

Ko bi vsi ljudje izpolnjevali to dolžnost, bi bil ves svet to, kar bi v resnici moral biti, — **kraljestvo božje**, kraljestvo Kristusovo na zemlji, za katero moliš v očenašu: **pridi k nam tvoje kraljestvo**. Potem bi bile uslišane tudi druge tvoje prošnje: **posvečeno bodi tvoje ime, zgodi se tvoja volja kakor v nebesih tako na zemlji**.

Zdaj pa poglej v širni svet, kako se vede proti svojemu Kralju, proti Kristusu, Gospodu svojemu!

Nad 800 milijonov je paganov, ki o Kristusu nič ne vedo, ga tudi ne časte in ne molijo. Okoli 230 milijonov je spoznavalcev izlama ali turške vere, ki ne priznavajo Kristusa za svojega Boga in Kralja; okoli 12 milijonov jih je, ki

sicer vedo o Kristusu in njegovem kraljestvu, pa so se izgubili in odpadli od njega; je 215 milijonov krivovercev in 125 milijonov razkolnikov. **Katoličanov je 300 milijonov**. Kako se ti vedejo proti Kristusu, ki ga vendar po svoji katoliški veri spoznavajo za edinorojenega Sina božjega, Gospoda svojega? Le eno rečem: Kaj je pravzaprav vsak greh, bodisi majhen ali velik? Prosto-voljno prelomljenje božje postave, kraljeve postave Kristusove!

In glej, Kristus, naš kralj, živi med nami v vsakem tabernaklju katoliške cerkve, kjer je sv. Rešnje Telo. Proti njemu se pa obrača vsak greh.

Pa preštej zdaj, če moreš, vse grehe, ki žalijo Kristusa kralja! Vzemimo, da bi se vsak dan v vsakem kraju storil en sam mali greh. Že to bi bilo nešteto veliko nepokorščine proti Kristusu, Gospodu in Kralju našemu. A v resnici je storjenih vsak dan brez števila grehov, malih in velikih, grehov zoper vero, upanje in ljubezen, grehov preklinjevanja in krivih priseg, oskrunjevanja Gospodovih dni, grehov zapeljevanja in slabih zgledov, jeze, sovraštva, pretepov, pobojev, pijančevanja, nečistosti, grehov krivič-

nosti, tatvine, ropov, oderuštva, goljufije, laži, opravljanja, obrekovanja . . . Glej, vsi ti, ki prebivajo v bližini katoliških cerkva po mestih in deželi, pa tako grešijo, se vzdigujejo proti svojemu Bogu in Kralju Jezusu Kristusu, ki je tako blizu njih pričujoč v najsvetejšem zakramentu. Vsi ti pravijo: "Nočemo, da bi nas on vladal."

Povej sam, kaj je to, kar počenjajo ljudje po veliki večini s Kristusom današnje dni? Kaj je drugega ko ponavljanje onega strašnega zasramovanja, s katerim so sirovi paganski vojaki na Pilatovem dvorišču Kristusa žalili? Kaj je drugega ko velika revolucija ljudi proti Maziljencu Gospodovemu, proti kraljevemu veličanstvu Kristusovemu, proti njegovim kraljevim pravicam in postavam . . .

Zato pa človeštvo ne pride do miru in sreče.

Naj sklepajo državniki mirovne pogodbe, naj si čestitajo, da so s svojimi pogodbami zagotovili večni mir na zemlji! Dokler jih bodo sklepali brez ozira na Kristusa in njegove postave, ne bo miru in ne sreče, ne bo konca krvavih vojska in drugih grozot na zemlji!

Ali tedaj razumeš, zakaj si je namestnik Kralja miru, sv. oče Pij XI., postavil za geslo svoje vlade: **Mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem?** On kliče narode in posameznike v kraljestvo Kristusovo, ker ve, da je mogoč pravi mir na zemlji le, če narodi in posamezniki priznajo Kristusa za kralja in se drže njegovih božjih

postav. Zato je tudi uvedel nov praznik, praznik Kristusa kralja, da bi ta praznik leto za letom opozarjal človeštvo, kako more priti do miru in sreče.

Dragi moj, kako je pa s teboj? Ali si tudi ti med tistimi, ki nočejo imeti Kristusa za kralja? Ali se tudi ti pridružuješ divji druhalci, ki zasramuje Kristusa kralja in mu v zasmeh pribija trnjevo krono na glavo?

Ali ne vidiš, kako trpi Gospod vse to iz ljubezni do slehernega med nami, toraj tudi zate, da bi te pritegnil k svojemu presvetemu Srcu? Ali ne zasluži, da mu vračaš ljubezen? **Daj mu svoje srce, kakor ti je on dal svoje.** On hoče, da stopiš v kraljestvo njegovega Srca. To boš storil, če se mu posvetiš in popolnoma izročiš.

Kraljestvo Srca Jezusovega je kraljestvo ljubezni. Kdor Jezusa ljubi, se mu popolnoma posveti. Kar pravi z besedo: **Tvoj sem, tvoj hočem biti**, stori tudi v dejanju in resnici. On Kristusa prizna, ljubi in spoštuje kot kralja, njegova volja mu je sveta. Kar Kristus ljubi, tudi on ljubi, česar Kristus ne mara, ne mara tudi on.

O ko bi na zemlji zavladalo kraljestvo Kristusovo, kraljestvo Srca Jezusovega, kako drugače bi bilo potem na zemlji! Vladal bi mir, ljubezen, veselje, sreča . . . Stori, kar moreš, da se to čimprej zgodi! Zato posveti najprej samega sebe presv. Srcu Jezusovemu, potem skrbi, da se mu bo posvetila tudi vaša družina, slednjič pa pomagaj širiti kraljestvo Kristusovo s tem, da podpiraš misijone med pagani z molitvijo in denarnimi prispevki.

Posvečenje božjemu Srcu Jezusovemu je nekako ljudsko štetje vseh onih, ki hočejo biti Kristusovi. Tu stoji Kristus pred nami in govori podobno, kakor je nekdaj govoril Pizarro, ki je odkril zlato deželo Peru. Na poti v to deželo je prišel v tako zagato in stisko, da so vsi njegovi spremnljevalci obupali in se hoteli nazaj vrniti. Tedaj pa stopi med nje Pizarro, potegne črto v pesku od vzhoda proti zahodu in pravi:

"Severni del od te črte vam nudi zložno življenje brez nevarnosti, a tudi uboštvo in pozabljenost. Na jugu pa nam žugajo sicer napori, vroči boji, velike težave, a za vsem tem bogastvo, moč in čast. Izberite, kam hočete." Le dvanajst mož je stopilo k Pizarro, vsi drugi na severno stran. Ti dvanajsteri junaki so šli za Pizarrom in dosegli svoj cilj. Odkrili so zlato deželo.

Podobno je napravil črto naš Zveličar, Kristus kralj. Kdor ima pogum, odpovedati se goljufivemu veselju greha in hoditi za Kristusom, četudi je ta pot pot križa in premagovanja samega sebe, ta, in samo ta bo prišel v zlato deželo, ki je večno kraljestvo Kristusovo v nebesih. Kdor pa nima toliko poguma, da bi hodil za Kristusom na zemlji, naj gre le svojo pot, toda ta pot pelje v pogubljenje.

Zakaj se boš ti odločil? Če si pameten, poslušaj klic, ki te vabi v kraljestvo Kristusovo, in reci iz dna srca: **"Presladki Jezus, Zveličar človeškega rodu, tvoj sem in tvoj hočem biti, zdaj in vekomaj!"**

Hrvatsko

spisal

† V. Palunko,
škof

Tajna uživanja.

Za Slovence

priređil

Rev. Joahim Ferk,
O.F.M.Cap.

(Dalje.)

DO bi potemtakem preziral križ in trpljenje, kdo bi se po pameti branil nadlog in bridkosti, kdo ne bi hotel doprinesti ta očividni dokaz ljubezni? Kdo bi se branil prekrasnega plačila, ki je obljubljeno trpećim in žalujoćim?!

Apostoli so dobro rezumevali veliko vrednost nadlog, zato "so šli veseli izpred velikega zbora, ker so bili vredni zaradi imena Jezusovega zasramovanje trpeti. (Dj. ap. 5, 41.) Pravi kristjan se spozna po potrpećljivosti in želji, trpeti za Jezusa; kdor pa za vsako neprijetnost toži in za vsako razžaljenje misli na maščevanje, je daleć od kršćanske popolnosti.

Neveren človek ne more razumeti skrivnosti trpljenja, ne zna ceniti nadlog, ki so pa za vernega kristjana suho zlato. Sv. Avguštín je bil pred svojim izpreobrnjenjem sovražnik križa, da, s svojo prevzetnostjo in nerodnim življenjem je bil svoji materi Moniki najtežji križ; ko se je pa vrnil na pravo pot kreposti; je spoznal ono dobro, ki mu je bilo prej prikríto, uvidel je vrednost trpljenja in bridkosti in je o tem predmetu napisal krasne besede.

Nadloge in bridkosti imajo čudovito moć. Kakor navadno solze bolje delujejo kakor besede, tako imajo tudi nadloge skrivnostan vpliv na človeško srce. To nas ući sam trpeći Zveličar. Gotovo ni bilo potrebno, da on tako nepopisne muke prenaša za naše zveličanje, dovolj bi bila ena sama solza, en sam vzdih; toda on nas ni hotel samo odrešiti, ampak nas je

hotel prisiliti, da ga ljubimo. S trpljenjem si je osvojil naša srca. V trpljenju boćjega Zveličarja vidi človek veliko bolje ljubezen boćjo, kakor v stvarjenju in drugih vsakdanjih dobrotah. Zato pravi prerok: "Videli bodo njega, katerega so ranili, in jokali bodo, kakor se objokuje smrt edinega sina."

Bolećine Sina boćjega spominjajo človeka na glavne kreposti. Na Kalvariji, pred ponižanjem samega Boga, se ući prevzetneć zanićevati svoj napuh in ponićno pripogniti glavo pred boćjim Velićastvom. Na Kalvariji spozna, kakšen zloćin je, protiviti se boćjim in cerkvenim zapovedim. Tu se rodi želja, zvesto slućiti svojem Gospodu in večnemu Kralju, ki nas vlada po svojih namestnikih. Na Kalvariji se nam v sijajnem velićastvu predstavljajo srćnost, krotkost, usmiljenost, dobrotljivost, stanovitnost in vse druge kršćanske ćednosti, ki tvorijo našo slavo in zvestobo, ter nam pripravljajo večno krono. Toda glavna resnica, katero se ućimo od Krićzanega, je, da spoznamo globoko brezno svojega padca, iz katerega nas rešuje Sin boćji s tolikimi mukami, vrednost našega zveličanja, ki ga je pridobí bil s takim zadošćenjem. — Ućimo se varovati nedolćnost, ki je Zveličarja toliko stala. Z eno besedo, trpljenje je najvećja človeška slava, trpljenje je Zveličarjeva in naša zmaga nad svetom in hudobnim duhom, boćje oroćje je, od katerega je dobí bil satan smrtonosno rano.

Ako vse te resnice dobro premislímo, moramo priznati, da je

nesmisel, ako bi hoteli nadloge in bridkost odpraviti s sveta. Nemoće je zaradi človeške narave same, njeno stanje je po izvirnem grehu tako, da je vsa zgodovina človeškega rodu pisana s solzami. Ne protiviti se trpljenju, ampak zahvaljevati se moramo Bogu za to skrivnostno delovanje boćje dobrote in usmiljenja, ki nam pošílja bridkosti in težavo iz najbolćšega namena, da razsvetljuje, oćišćuje, lepša, posvećuje in izpopolnjuje duše...

Boćja ljubezen se poslućuje nadlog, da nas dela zmoćne in sprejemljive za ljubezen.

To hvalećno ljubezen pa dokaćemo na najplemenitećji naćin ne s sladkimi občutki, ne z lepo donećimi slavospevi, ampak najbolj s solzami, prelitimi v stiskah, bolećinah in trpljenju...

VII. Blagor trpećim.

Dobri Bog nas je ustvarí bil za srećo in veselje, za blaćenost; zato je vcepí bil v naše srce hrepeneće po sreći. Vsakdo pa ne spozna prave sreće, smatra neko senco za pravo srećo, íšće srećo v bogatstvu, v ćasti in telesnih nasladah, v iskanju zadovoljnosti so mu merodajne strasti, ne pa volja boćja. Ker po tej poti ne doseće cilja svojega hrepenenja, zadene na premnoge prevare, ki mu sćasoma jasno dokaćejo, da na tem svetu ni prave in stalne sreće, da moremo šele v drugem, posmrtnem življenju zadovoljiti hrepenenje, ki ga je Stvarnik vdahní bil v ubogo človeško srce. Pravo srećo in blaćenstvo bo dosegel le tedaj, će bo znal dobro porabiti nadloge in težave, ki so seme pra-

ve, stalne in resne sreče. Kakor je kmetu težko orati zemljo in sejati vanjo krasno pšenično seme, ki bi ga rajši porabil za beli kruh, tako je tudi nam težavno in bridko prenašati vsakovrstne bridkosti in sejati v brazde življenja seme žalosti in trpljenja, da nekoč vzklije sad sreče in veselja. Upanje na bogato žetev slađi kmetu njegov trud, upanje na večno plačilo olajšuje tudi nam nadloge in težave.

Učeni Viktor Hugo pravi: Ljudstvu, ki se trudi in trpi, ki mu je življenje težko breme, vdahnite vero v drugo, boljše življenje, tako ga bote naredili mirnega in potrpežljivega, ker potrpežljivost se rodi iz upanja. Kdor ima upanje v večno, srečno življenje, je zadovoljen s kakršnokoli usodo. To upanje je potrebno bogatinu, ki ga vsa obilnost svetnih dobrot ne more nasititi, še bolj pa siromaku; upanje v večno blaženstvo tvori ravnotežje z obilnimi njegovimi nadlogami. To je blagoslovljeni nauk Zveličarjev, ki nas s svojim vzvišenim zgledom navdušuje za potrpežljivost.

Nekaj dni pred smrtjo je govoril naš božji Zveličar učencem o trpljenju, ki ga čaka, in o nadlogah, ki bodo prišle nad njegove prijatelje. Prevzame ga čuvstvo, slično onemu na Oljski gori, in reče: **"Zdaj je moja duša žalostna. In kaj naj rečem? Oče, obvaruj me tega časa! Toda zato sem prišel v ta čas. — Oče, proslavi svoje ime!"** (Jan. 12, 2.) Nekateri razlagavci mislijo, da je tedaj videl vse bodoče boli svojih vernih. Rad bi jim prihranil trpljenje, a spominjajoč se njegove velike vrednosti, izbere ga za delež sebi in svojim.

Po trpljenju lažje prihaja Jezus k nam. Kdor ni trpel z Jezusom in za Jezusa, ni gotov, da ga ljubi. Jezus se nam razodeva v vseh skrivnostih, toda nobena nam ga ne daje tako popolno kakor skrivnost bolečin. V križu se razodeva skrivnost ljubezni. Kdo bi mogel opisati čuvstva, ki jih

občuti človeško srce v občevanju s Križanim? Trpljenje je poljub Križanega. Nikjer se nam ne zdi Zveličarjeva navzočnost tako tolaživna in sladka, kakor v bridkih urah življenja, kadar nas Gospod z nadlogami odvrča od svetnih ničemernosti.

Križ je tisti kraj, kamor Jezusova ljubezen vabi izvoljena srca. Pobožen pisatelj pravi: "Iskal sem te med rožicami in vprašal, je-li tu božansko Srce? Toda cvetje je tiho molčalo in ničesar ni odgovorilo. Tedaj so me tvoje božje roke vsega tresočega se odvedle med trnje in ti si rekel: Glej, tu sem."

Kadar trpimo, stisnimo se k milemu Jezusu in mislimo, da trpi Jezus v nas in mi v njem. Nobena reč nas tako ozko ne spaja z Zveličarjem, kakor bridkosti. Te so pot, ki jo je pokazal sam Gospod, hodimo torej radi po tej poti, stopajmo junaško po njegovih stopinjah in podobni bomo sliki Sina božjega. Najlepša njegova podoba je gotovo žalostna Mati s sedmerim mečem bolečin v srcu. Ta zgled so posnemali sv. apostoli in mučenci ter se mu več ali manj približali. Ta prevzvišeni zgled bodri tudi nas, da potrpežljivo vztrajamo zraven križa.

Trpljenje bi bilo brez smisla, ako bi brez koristi trpeli; ako ne bi potrpežljivo prenašali bridkosti, bi nam bil križ v pogubljenje, bili bi slični trpečemu levemu razbojniku.

Da, da, človek bi še potrpel, ako bi bil kriv, toda nedolžen trpeti, to je pretežko. Mnogi tarnajo na ta način, ker ne razumevajo skrivnosti trpljenja. Trpeti morajo vsi, dobri in hudobni. Trpeli so nedolžni otročiči v Betlehemu, trpel je in se v bolečinah zvijal hudobni Herod, čigar telo so črvi jedli, dočim je njegovo dušo grizel črv nemirne vesti. Ali bi rajši trpel kakor Herod in ne po nedolžnem? Trpimo torej ne samo, kadar smo krivi, ampak tudi tedaj, ako se ne zavedamo krivde.

Križi so pečat, ki nas označuje

za prijatelje božje. Nadangel Rafael je rekel Tobiji: **"Ker si bil Bogu prijeten, je morala priti skušnja nad te."** Sv. Avgustin pravi, da je vseeno, biti brez križa in brez nadlog in biti izključen iz števila otrok božjih. Sv. Ambrož pa imenuje potrpežljivost v nadlogah: mater zvestih vernikov. Nadloge namreč obvarujejo človeka največjega zla, greha; bridkosti so velika dobrota, ker ž njimi zadostujemo božji pravičnosti za grehe, one nas varujejo gnilobe mlačnosti.

Nadloge povišujejo človeka nad zemske stvari. Človek, preizkušan po bridkosti, polaga svoje upanje in ljubezen v Boga in je sličen orlu, ki visoko v zraku takorekoč prezira vse, kar je nizko in vsakdanje. Kakor se je Noetova barka vzdigovala, ko so naraščale vode, tako se velika duša, ki se v skušnjah nadlog vda v voljo božjo, vzdiguje tem više, čim bolj jo napadajo valovi bridkosti.

Sv. pismo imenuje nadloge kelih, s katerim Bog nazdravlja svojim ljubljencem. Gospod stoji zraven trpečih kakor ljubeča mati zraven bolnega deteta. V roki drži zdravilo, ki naj otroku vrne zdravje. Prijazno mu prigovarja, naj pije bridke kapljice; ako se jih pa dete brani, siloma odpre otrokova usta in vlije vanje zdravilno pijačo. Kelih trpljenja daje Bog vsem svojim otrokom. Daje posebno bolnim, t. j. grešnikom. Hudobni se tega zdravila na vso moč branijo a nič ne pomaga, piti morajo — in piti bodo morali celo večnost — vino božje jeze. Včasih se tudi pravični branijo tega keliha ali vsaj prosijo, da bi šel mimo njih, vendar pa posnemajo božjega Zveličarja rekoč: **Ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi.**

Veren kristjan se nadlog in bridkosti ne brani, ampak jih smatra za odlikovanje. Sv. Pavel je bil obdarovan s premnogimi dokazi božje ljubezni, tako da se je imel s čim hvaliti in ponášati.

Vendar pa ni nobene dobrote smatral za toliko odlikovanje, kakor verige, v katere je bil vkle-njen zaradi Jezusa. Efežanom se je predstavil z besedami: Ego Paulus vincus in Domino. (Ef. 4, 1.) Jaz Pavel, jetnik v Gospodu. Te verige je smatral za najboljše priporočilo.

Zdaj bomo razumeli smisel besed Jezusovih: Blagor jokajočim, t. j. žalostnim. Ali bodo vsi žalujoči blaženi — ali so vse solze zaslužne za nebese? To ne, ker potemtakem bi bili vsi blaženi, ker večalimanj vsi ljudje s solzami dokazujejo, da je svet solzna dolina. Tudi neverniki se solzijo, kadar se poslavljajo od svojih mrtvih sorodnikov in prijateljev; premnogi jokajo iz jeze in obupa. O teh solzah ne govori Kristus — on blagoslavlja solze v voljo božjo vdanih trpinov, solze spokornikov, solze žalostnih zaradi kraljestva božjega. **"Blagor onim, ki trpe preganjanje zaradi pravice, ker njih je nebeško kraljestvo."** Te besede veljajo prav posebno za današnji čas, ko morajo verni in zvesti katoličani bridko čutiti, da so otroci tiste cerkve, ki je od svojega Ustanovitelja sprejela za dediščino — križ in trpljenje.

Cerkev je Kristusova nevesta, ki je prišla iz njegovega odprtega Sroa, ona je telo, čigar glava je Jezus. Cerkev nadaljuje delo odrešenja, zanjo je vedno pripravljena Kalvarija, na katero dostojanstveno stopa, da se tam žrtvuje za zveličanje človeštva. Njen Ženin jo je odkupil s svojo krvjo in hoče, da ona kupuje milosti za isto ceno trpljenja. Nadloge in preganjanja so njeno življenje. Njo predstavlja vihar na morju, o katerem nam poroča sv. evangelij. Cerkev plava na sredi oceana tega sveta v neprestani nevihti, ki jo povzročujejo sovražniki božji. Tako je bilo vse čase. Komaj je zapustila Jeruzalem in Kalvarijo, kar navalijo nanjo razburjeni Judje, vzdignili so se valovi mržnje in vihar preganjanja. Kako strašna je bila ta prva

nevihta! Cesarji, kralji in narodi so šli v boj zoper njo, z ognjem in mečem so jo preganjali, Petrova ladja je plavala na valovih mučeniške krvi.

Komaj je malo ponehalo krvavo preganjanje, so se pojavili drugi sovražniki, ki so jo napadali z orožjem laži - modroslovja. Koliko laži in obrekovanja, koliko porogljivega zasmehovanja je morala prenašati nositeljica prave, resnične kulture. Nato so prišli divji barbari, ki so ji grozili s popolnim uničenjem. Pa tudi ta nevihta ni mogla uničiti božjega dela, Cerkev je izšla kot zmagovalka, ki je izpremenila barbare v svoje ljubljene in zveste sinove, krvnike v svoje branitelje. A tudi po tej zmagi Cerkev ni dosegla miru, Bog je odločil, da mora vedno trpeti do konca sveta. Vzdignil se je Islam proti nevesti Kristusovi, več stoletij je napadal krščanstvo ter zahteval strašne žrtve. Nehote se človek spomni izkušane Joba, kateremu so prinašali poslanci vedno nova poročila o nesrečah. Ko je začelo pojemati turško preganjanje in so bili ti hudi navalili odbiti, je prišla nova nadloga: vihar, ki ga je povzročil Luter in drugi odpadniki. Valovi krivih nauk so visoko vzdignili Petrov čoln, v valovih brezverstva so izginili velikaši in knezi, duhovniki in redovniki, pa tudi stotisoči preprostega ljudstva. Z nečuveno besnostjo so heretiki napadali Cerkev, uničevali njene dogme, odpravljali bogoslužje, rušili cerkve in oltarje, pobijali duhovnike, zapirali samostane in preganjali vernike. Pa tudi ti valovi so se umirili. Kar je Cerkev v Evropi izgubila, je pridobila v misijonskih krajih po delovanju indijskega apostola sv. Frančiška Ksaverija in drugih.

Kdo bi mogel popisati vse trpljenje vernih kristjanov, ki so morali prenašati tolike nadloge? In to neprenehoma! Ko je začel pojemati boj s protestantizmom, se je vzdignila v Franciji strašna burja revolucije, ki se je z vso si-

lo zagnala v skalo resnice in pravice, v Cerkev. Brezverci so postajali vedno drznejši, sovražniki imena Kristusovega številnejši, njihov vpliv je bil vedno močnejši. — Bog pripusti, da se peklen-ska vrata vedno strastneje zagannjajo v božje kraljestvo na zemlji, tako da vse te nadloge vedno bolj rastejo, kakor nekdanj, tako tudi danes. Katoličani morajo večkrat žrtvovati svojo svobodo, morajo trpeti preganjanje, nositi jarem križa in breme nadlog.

Zakaj Bog dopušča, da obiskujejo tolike bridkosti njegove izvoljene? Zakaj ne morejo pravič-ni v miru živeti? Iz mnogih razlogov, ki smo jih navedli že v začetku. Po neprestani borbi se spoznajo, kateri so pravi učenci Križanega in kateri si to samo domišljujejo. Pogosto mislimo, da smo krepotni, dokler nam gre vse po sreči. Kadar pa pride sitnost, težava, takoj opazimo, da nam mnogo manjka. Jeza in nejevolja nas premaga in krotkost se mora umakniti — namišljena ponižnost se skrije — zavlada pa napuh. V nadlogah pa se kreposti utrdijo, da sčasoma premagajo vsako strast. Zavaljo nadlog vedno bolj spoznavamo, da nismo za ta svet, ampak za božje kraljestvo. Mi smo na razpotju, ena pot vodi v raj, druga v pekel. Na tem potovanju so vsi skupaj, preganjani in preganjalci, toda pride dan velike ločitve, ko bo dobil vsak tisto mesto, ki mu gre po pravici. Kje bo prostor za preganjane? Na desnici Njega, ki je bil prvi med preganjanimi, prvi med trpečimi, ki ima v roki križ — dočim bodo vsi preganjalci skupaj uvideli, da je bila njihova največja zmota, ker so se upirali — Vsemogočnemu. Takrat se bo končala visoka pesem vojskujoče se Cerkve:

"Blagor trpečim..." in vsi zbori zveličanih bodo pričeli zmagoslavno himno: **aleluja!**

(Dalje.)

700letnica smrti sv. Frančiška in naš "Apostolat sv. Frančiška."

700-LETNICI smrti sv. Frančiška smo že pisali in bomo seveda še. Saj pišejo o njej po vesoljnem svetu, pišejo celo taki listi in časopisi, ki niso ravno navdušeni za praznovanje svetniških obletnic. Kako ne bi pisali mi, ki nam je vsaka malenkost iz Frančiškovega življenja dragocen spomin, ki nam je vsaka beseda o sv. Frančišku biser?

Naslov našega članka kaže, da hočemo ob tej priliki na nekaj posebej opozoriti. Ali se vam zdi prisiljeno, če hočemo spraviti naš "Apostolat sv. Frančiška" v zvezo s sedemstoletnico svetnikove smrti?

O svetem Frančišku pravi cerkvena pesem: "Franciscus, vir catholicus et totus apostolicus" — Frančišek, mož katoliški in skoz in skoz apostolski. Za zveličanje duš je imel tako gorečnost, kot pravi Kristusovi apostoli. Sam je šel mohamedancem oznanjevat evangelij in svoje učence je pošiljal na vse strani, da bi pridobili Kristusu kolikor mogoče veliko duš. Apostolsko je bilo vse njegovo življenje, njegovo delovanje in njegova ustanova. Apostolsko moramo biti navdahnjeni tudi mi in delovati moramo apostolsko, če hočemo biti učenci in posnemovalci velikega svetnika.

Morda si kdo misli: kako naj pa jaz v svojih težkih razmerah delujem apostolsko, kako naj postanem vsaj malo podoben sv. Frančišku? Saj to je ravno, kar mislimo vsem in vsakemu posebej povedati. Bratovščina, ki je že nekaj let ustanovljena pri nas in se imenuje "Apostolat sv. Frančiška," omogočuje vsakemu med nami, da postane tih apostol. Saj veste, kakšen namen ima naš

"Apostolat." Zidati hočemo nov narodni kolegij, v katerem se bodo vzgajali mladeniči za misijonarje med rojaki tu v Ameriki, pa tudi — če Bog da — za druge kraje, kjer še manj poznajo Kristusa Gospoda ko naši rojaki v Ameriki. Vsak, kdor količkaj prispeva v ta namen, da se naša apostolska namera čimprej uresniči, je že sedaj deležen vsega dobrega dela, ki bo kedaj izviralo iz tega našega kolegija, in postane tako sam misijonar in apostol. Veste tudi, da "Apostolat" naklanja celo vrsto duhovnih dobrot svojim članom, toda to omenjamo na tem mestu samo mimogrede, saj natančneje lahko vsak bere o tem na platnicah, kjer so ponatisnjena pravila "Apostolata."

Ali po vsem tem razumete, zakaj spravljamo naš "Apostolat" v tesno zvezo s sedmo stoletnico smrti sv. Frančiška? Ali se vam ta zveza še zdi prisiljena?

Po vsem katoliškem svetu preudarjajo, kako bi na najdostojnejši način proslavili to izredno slovesnost. Nepregledna vrsta spomenikov se snuje po svetu, ki bodo letos postavljeni in bodo poznim potomcem pričali, kako je današnji rod razumel velike dni, v katerih je živel. Ne samo cerkveni krogi bodo slavili Frančiška, temveč tudi svetne oblasti, posebno v Italiji, katere sin je bil sv. Frančišek.

Mi gotovo ne bomo postavljali svetniku svetnih spomenikov, ali na duhovne nikakor ne smemo pozabiti. Ali se vam ne zdi, da bi bil najlepši spomenik ta, ako bi v letošnjem letu naša namera glede frančiškanskega kolegija naredila velik korak naprej proti svojemu končnemu uresničenju?

Da, letos je ura, letos moramo s prav posebno gorečnostjo na de-

lo za naš bodoči kolegij. Ako se nam posreči, da razširimo svoj "Apostolat" med vsemi našimi dobromislečimi rojaki in še posebej med našimi milimi prijatelji, bomo naredili velik korak naprej.

Po pravilih ni treba, da bi moral vsak član "Apostolata" plačati enkrat za vselej \$10.00, ker vemo, da tega ne zmore lahko vsak. Zadosti je, da pošlje prvič samo 50c in potem vsako leto, dokler hoče biti član in se udeleževati vseh duhovnih dobrot te bratovščine, novih 50c. To je pa majhna svota in jo zmore pač skoraj brez izjeme vsak. Mi bomo vodili natančni zapisnik vseh članov in bomo imeli zaznamene vse njihove prispevke, da se ne bo vrnila neljuba pomota in da bomo mogli člane, ki so morda z letnim prispevkom zaostali, pravočasno opozoriti na njihovo zamudo.

Opozoriti pa moramo še na to, da je treba za vsakega člana, ki ga hočeta vpisati, naj že bo živ ali mrtev, posebej plačati članarino 50c na leto ali enkrat za vselej \$10.00. Tudi ne pozabite na to, da vsak zapisan član neha biti član, ako je pozabil obnoviti članarino, oziroma so drugi pozabili zanj obnoviti.

Torej, bratje in sestre, rojaki in rojakinje — ali hočete z nami na prav resno delo, da postavimo v spomin Frančiškovega jubileja veličasten spomenik, ki bo nam vsem in še poznim rodovom v največji božji blagoslov?

Vemo, prepričani smo: HOČETE! — Dobro, bodite nam najprisrčnejše pozdravljeni! Hitite na delo, pristopajte v naš "Apostolat," nabirajte novih članov in nam jih pošiljajte. Bog pa blagoslovi vaše in naše bogoljubno delo!

Vest imaš.

Prof. Dr. F. T.

VE stvari," pravi nekje nemški modroslovec Kant, "me navdajata vedno z občudovanjem: zvezdnato nebo in pa **vest** v meni."

Vest v meni! Vsak človek čuje v svoji notranjosti skrivnostni glas vesti, včasih bolj, včasih manj glasno. Če se mu bliža izkušnja ali dušna nevarnost, da bi ga zvalila k zlemu dejanju, se mu takoj upre vest in mu kliče z neizprosno strogostjo: tega ne smeš, tega ne delaj! In če je kaj slabega opustil ali ni porabil lepe prilike za dobro dejanje, se mu zopet oglasi notranji klic vesti in ga vznemirja.

Kdo je, ki ni še zaslišal po grešnem dejanju klica svoje vesti? Pa vest se javlja tudi kot poslanka miru vsem onim, ki **prav** delajo. Kako prijetno je človeku pri srcu, če ga pohvali njegova vest po dobrem dejanju! Pekoča vest, najhujši pekel; mirna vest največje blaženstvo.

Odkod vest in njeni opomini, karanja, vabila in pohvala? Ni nekaj takega, kar si sami vzgojimo, saj se nam je pojavila s popolno jasnostjo takoj, ko smo se pameti zavedeli. Vest ni morda nastala po tisočletni ali vsaj po stoletni navadi, saj potem bi jo morale dolgoletne drugačne navade tudi izpremeniti in preobrniti. To pa ni res, marveč ostane, čuječa in kliče, najsi tvoja okolica še tako napak živi.

Vest se javi, ne da bi jo ti klical ali vabil; vest tudi ne utihne, če bi ti rad, da bi molčala. Ona je klic božji v tvoji duši in ti pred vsakim dejanjem popolnoma jasno pove, jeli pravilno ali ne; isto tako ti po vsakem dejanju govori, če si storil dobro ali zlo dejanje.

Že kot otrok si slišal njen glas; morda nisi govoril resnice, že ti je rdečica zalila obraz, sram te je bilo pred starši ali učitelji. Vest ti je bila razločno govoreč

sodnik. In ta vest spremlja človeka na vseh potovanjih skozi življenje. Morda se velikemu in zastaranemu zločincu posreči, da za nekaj časa zamori ta glas božji v svojih prsah ali vsaj prevpije z raztresenostmi in zabavami; toda prišla bo samotna ura, vest bo silno in glasno naštevala vse pregrehe in bo sodila zločinca. Tako nosi sleherni od nas neprestano v svojem srcu vedno čuječega, brezobzirnega in nepodkupljivega sodnika.

Glas vesti je znan vsem narodom sveta. Povsod jih svari, tolaži in muči.

Ne bomo govorili o sv. pismu stare in nove zaveze, saj sta bogata takih stavkov, ki govorijo o vesti. Tudi ne bomo naštevali sv. očetov in drugih krščanskih pisateljev in mislecev, ki razpravljajo o vesti. Poklicati hočemo nekaj mož iz temnega starega veka, katerim ni sijala luč razodetja božjega, marveč so bili navezani na lastno spoznanje svoje pameti — poganske mislece. Tudi v njih vrstah najdemo številne dokaze za to, da so oni in njih sodobniki spoznali pomen in delavnost vesti. Poglejmo zlasti Grke in Rimljane!

Grke najprej.

Kako lepo govorijo o vesti osebe v grških žaloigrah! Sofoklejeva junakinja **Antigona** gre za glasom svoje vesti in zato stori svojo dolžnost napram truplu pravkar umrlega brata, čeprav je kralj Kreon to ostro prepovedal in ona ve, da jo čaka za njeno pokorščino do glasu vesti smrtna kazen.

Mladenič **Neoptolemos** v Sofoklejevi žaloigri "Filoktet" za nobeno ceno neče sprejeti tujega loka, ker mu vest to prepoveduje.

Kako se vest oglasi po zlem dejanju, sodeč in karajoč, nam govori že starosta pesnikov **Homer**, ki je živel tisoč let pred Kristusom. Junakinja speva, lepa

Helena, imenuje samo sebe nesramnico in vredno sovraštva; objokuje svoje prestopke in si želi, da bi jo bila rajši takoj po rojstvu odnesla burja v gorovje ali jo potopila v morskih valovih, da bi ne bila prišla zla dejanja vanjo. **Eshisnes** pravi: tako se mnogi usmrtijo, ker ne morejo prenašati muke pekoče vesti.

Menander pove bridko resnico, kako postane oni, ki ima pekočo vest, naenkrat boječ in zmeden, najsi je bil prej še tako drzen in lahkoveren. Mislec **Aristotel** piše v kratkih, krepkih stavkih, kako se oni ljudje, katere muči nemirna vest, ali sami usmrtijo, ali pa bežijo iz samote, ker jim samota vzbuja mučne misli. **Epiktet** lepo pravi, da izročijo starši deco vzgojitelju in učitelju, da jo dobro vzgaja; Bog pa odraslega človeka izroči glasu vesti, da ga vodi.

Ali Rimljani!

Veliki modroslovec in govornik **Ciceron** se sklicuje večkrat na vest. V govoru "Za Roscija" piše: "Ne mislite, da one, ki so ravnali brezbožno in nepravilno, res preganjajo maščevalne boginje Furije, kakor jih predstavljajo v gledališčih z gorečimi bakljami. Marveč vsakega muči njegova lastna vest zavoljo storjenega zločina, vsakega plaši njegova lastna notranjost." V spisu "O zakonih" pravi, da uide zločinec večkrat kazni sodnikov, zato ga pa bolj trpinči strah in muka lastne vesti. V nekem drugem spisu trdi lepo, da je v vesti dan človeku najžlahtnejši sad dobrega dejanja; ne v tem, da nam pritrjuje množica in nas hvali, marveč v tem iščimo krepila v nesreči, da nas hvali naša vest.

Tudi pri modrijanu **Seneki** najdemo večkrat omenjeno vest. Pravi, da pravični mož ničesar ne dela zaradi ljudi, ampak vse le zaradi svoje vesti. Nesrečen je človek, ki prezira to pričo svojih

dejanj! Lepe so njegove besede: "Božji duh biva v nas in opazuje dobro in slabo; kakor mi delamo ž njim, tako on dela z nami."

Plinij Mlajši smatra za potrebno dušno velikost, da človek išče velikosti ne pred ljudmi, ampak pred samim seboj.

Zgodovinar **Tacit** opisuje pekočo vest cesarja Tiberija, kateremu vse neizmerno bogastvo in vsa brezmejna čast ni bila nič, ko ga je pekla vest. **Sueton** opisuje dušne muke cesarja Neron, potem ko je storil najhujši zločin, ko je umoril rodno mater.

Ali listajmo verske knjige starih **Perzijcev, Asircev in Babiloncev**! Njih molitve prosijo bogove, naj jim odpustijo dejanja, ki jih težijo. Velikokrat morajo moliti kesanje, in sicer ne le nad zunanjimi dejanji, ampak tudi nad grehi v mislih in željah, katerih ni videlo nobeno človeško bitje, ampak le vest, ki je poslanka božja.

Zanimiva je v tem oziru "Mrtvaška knjiga" starih **Egipčanov**. Noben rajniki ne more iti v bivališče blaženih, če ni prestal pred bogom Ozirisom sodbe. Oziris mu namreč tehta vsa dejanja. Dene jih v eno skledico tehtnice, v drugo pa položi božje zapovedi. Umrli nagovori tega boga z besedami:

"Prišel sem k tebi, svojemu bogu in gospodu. Nisem storil hudega ljudem. Nisem nikogar umoril ali mučil, nisem grešil s prešuštvom, nisem bil nečist, čist sem" itd. Med sodbo pa začne duša obupavati in se skuša s tem opogumiti, da nagovori samo sebe. — Vse izpraševanje in tehtanje pa ni nič drugega kot preisko-

vanje vesti na dan sodbe. In vsa sodba nad življenjem ima le potem tak pomen, če je imel človek v svoji vesti sodnika, čigar zapovedim in nasvetom se je mogel pokoravati ali pa jih preslišati — po svoji svobodni volji.

Stari **indijski** pesnik **Kalidasa** pravi v žaloigri **Sakuntala**:

"Kdor zlo ravnal je, bi se rad ob misli potolažil, češ: "Nikdo me videl ni."

Pa videli so ga bogovi in pa nekdo drugi še:

Njegova lastna notranjost.

Gorje in kazen od bogov pa one mu,

ki ni ravnal tako, da bi sodnik **ki v lastnih prsih biva mu**, ga bil vesel."

In **indijski** spev **Pantšatantra** opisuje nazorno, kakšen postane oni, ki je kaj hudega storil in se mu oglašča vest:

Glas se mu spremeni in barva, plah njegov pogled je.

Mož, ki slabo je ravnal, prebledel, opoteka se korak njegov, oči obrnjene so v tla, pred vsakim ima strah;

ko govori, zatika se mu glas, po čelu znojen je . . .

Kdor pa pravičen je v dejanjih, ta vesel v obraz je,

oko njegovo mirno, govor teče mu zavestno.

Nikogar ne boji se, ker v oporo mu

njegova lastna notranjost je . . ."

Naj zadoščajo ti zgledi kot priče, da je vest **vsesplošen** pojav vseh narodov in vseh časov; da je dota, katero prinese vsako človeško bitje na svet, v svojo tolažbo ali pa v svojo muko. Zato se vam ne bo zdelo čudno, ako se tudi oni misleci, ki so veri in krščanstvu tuji ali pa kar naravnost sovražni, ne upajo dvojiti o vesti. Modroslovec iz nemškega Kraljevega Gradca, Imanuel Kant, je zgradil vse svoje pravoslovje na ta občečloveški pojav vesti. Leta 1892. se je sešlo v Berlin veliko nevernih nemških učenjakov, da preudarijo, kaj naj še človeka vodi, če mu vzamejo vero. Rekli so potem: "Vest nas postavi vse, kateri smo ljudje, na skupna tla." Da, na skupna tla nas stavi naša vest. Ona nam namreč govori in dokazuje, da smo sinovi tistega Boga Očeta, kateri nam je dal enake zapovedi in prepovedi in kateri nam tudi pri vsakem dejanju še posebej razodeva svojo voljo. Gorje nam po smrti, če ne ubogamo te "ptičke božje, ki vam govori v lastnih prsih;" gorje nam pa tudi že tukaj na zemlji, saj ga ni rablja, ki bi bolj mučil človeka, kot ga muči slaba vest. In veselo dostavimo: ni je pa tudi sreče in brezskrbne blaženosti na zemlji, kot je čista in mirna vest!

Samo vaja.

Rev. J. Plaznik:

NE smemo biti bolj katoliški, kakor papež," je rekla častita mati, ko je stopila v sobo na veliko soboto opoldne. "Sedaj je posta konec in tu so vaša pisma, ki so došla od pelnične srede."

Novincinje so se zbrale okrog matere; vsaka je dobila pismo. Odšle so v svoje sobice.

Slediti hočemo sestri Kamili.

Ko je prišla v svojo sobo, je takoj vzela v roko knjigo s premissljevanji. Brala je odstavek iz lista svetega Pavla, kjer piše o vstajenju povelčanega telesa: Vsejano je v nečasti, vstalo bo v slavi. Vsejano je v slabosti, vstalo bo v moči. Vsejano je zemeljsko telo, vstalo bo duhovno telo.

Kake misli vzbujajo danes te besede, ko je velikanoč tako bližu!

Sestra je brala in premissljevala in brala ter zopet premissljevala. Ko se je oglasil zvonec in naznanil, da je konec premissljevanja, je ravno skončala odstavek: "Tako je vstajenje najbolj praktična misel v vsakdanjem življenju pobožnega katoličana. Pogled na vstajenje je njegov vzor, po katerem uredi svoje življenje in utrjuje svoje telo za blaženost, ko bo dvojna sestava človeškega telesa zginila in bo postalo oboje skupaj duhovno, tedaj bo telo stopilo v veselje in bo deležno slave."

Bilo je še pol ure časa, da začno pripravljati hišo za praznik; zato je vzela v roko pošto. Dejala je na stran pisma, o katerih je vedela, da so od doma. Brala jih bo nazadnje. Ugibala je, odkod je prišlo vsako posamezno pismo in vseč ji je bilo, da je vselej uganila.

Veselila se je pisem svojih prijateljic, ki so bile še v šoli. Prijateljica, ki je novicinja v drugem redu, ji piše, da je srečna. Ena

prejšnjih učiteljic jo izpodbuja k vztrajnosti. Jutri pri sveti maši se bo spominjala vseh.

Tu je pismo od doma. Mali bratjec ji piše, kaj dela v šoli, da bo mašni strežnik in da moli zanjo vsaki dan.

Poljubila je pismo.

Njena omožena sestra ji piše, da je postala teta. Brat v višji šoli ji piše, da vedno bolj želi postati duhovnik.

Kako dober je Bog!

Nazadnje je sestra vzela pismo, ki je prišlo od njene matere. Težko je. Oče je gotovo tudi priložil.

Sestri je prišlo na um, da bi bilo zelo Bogu všeč, če se preмага in prebere pismo šele drugi dan, na velikonočno nedeljo. To samozatajevanje hoče darovati za tisto osebo, ki morda ravno sedaj bere slabe novice.

Boj je bil kratek: sledila je navdihu. Dejala je pismo na stran.

Začul se je zvonec, ki je klical na delo.

V drugem delu mesta je pridno šivalo mlado dekle. Okrog nje so bili razni deli velikonočne obleke izza lanskega leta. Letos ji ni bilo mogoče kupiti nove obleke, vsaj ravno sedaj ne.

Helena je bila sirota in izpreobrnjenka šele eno leto. Imela je bogate daljne sorodnike na zahodu in sploh ni vedela, če vedo za njo. Šivalna soba, v kateri jo vidimo, je bila tudi njena kuhinja, spalna soba, knjižnica in vse, kar je potrebno. Bila je pa snažna soba in bi človek ne mislil, da služi toliko namenom. Videlo se je, da ima dekle dober okus in da bo lepo oblečena na veliko noč, četudi ne bo imela ničesar novega.

Začul se je zvonec pri vratih. Helena je mislila, da je poštar in si ni mogla domisliti, kaj bi ji kdo poslal. Hišna gospodinja je potrkala na vrata in ji oddala pismo.

Helena je najprej mislila, da je pomota. Poštni pečat je denver-

ski in je bilo poslano iz odvetniškega urada. Advokata ne pozna in nikogar v Denverju. Vendar, na pismu stoji njeno ime popolnoma jasno.

Roka se ji je tresla, ko je odpirala pismo in vse telo ji je trepetalo, ko je je brala. Postala bo dedinja velikega premoženja po svojem starem stricu, če postane zopet protestantinja. Če pa noče, gre celo premoženje rdečemu križu in se razdeli v dobrodelne namene. Zahteva se takojšnji odgovor.

To je bila preizkušnja za mlado dekle, ki še ni bila do dobra utrjena v veri. Če bi bila postala mormonka ali se oprijela druge neumne sekte, bi oporoka ne bila narejena pogojno. Ker pa je postala katoličanka, mora biti preizkušena in kaznovana, če hoče ostati verna...

Helena je odložila pismo in kakor v omotici korakala po sobi gori in doli. Občutila je zlo in krivico, ki se ji godi. Zakaj pride stric v njeno življenje na tak način? —

Sedla je in se lotila dela. Mračni oblaki so se podili po njeni duši. Ozrla se je naokrog. Življenje se ji ni še nobenkrat zdelo tako otožno in suhoparno.

Delo je izgotovljeno. Vzela je v roke rožni venec in molila. Molitev jo je pomirila.

Ura v bližnjem zvoniku je bila pet. V cerkvi spovedujejo in ne bi ji škodilo, če bi izpregovorila nekaj besed z duhovnikom.

Ko je dekle prišla v cerkev, je dolga vrsta vernikov čakala na spoved. Nekako ob šestih je prišla na vrsto. Zdelo se ji je najbolje, da ne krade časa in ne pripoveduje duhovniku svoje zgodovine. Samo prosila ga je, naj moli po njenem namenu.

Obljubil ji je, da se je bo spominjal drugi dan pri sveti maši.

Zakrament in tiha molitev sta jo potolažila. Šla je domov, si pri-

pravila večerjo in šla zgodaj v posteljo. Sanjalo se ji je mnogo, sedaj o stricu, sedaj o Denveru.

* * *

Velikonočno jutro je bilo lepo in gorko. Helena je šla zgodaj v cerkev, da prejme sveto obhajilo še pred mašo. Duhovnik, ki jo je sprejel v katoliško vero, je bil goreč častivec presvetega Rešnjega Telesa in ji je vcepil v dušo zavest, kako važno je Najsvetejše v našem življenju.

V zahvali po svetem obhajilu se je pogovarjala z božjim Gostom o svoji težavi. Če so jo prej skušnjave mučile, da bi se vrnila k stvarem, ki jih je bila zapustila, so sedaj te težave premagane.

Potem je poslušala pridigo.

Zdelo se ji je, da je govor samo zanjo. Propovednik je rekel, da velika noč ne pomeni povratka pomladi, ima vse drugačen pomen. Znači nam bodoče življenje. Kristus je vstal od mrtvih; tudi mi bomo vstali, poveljani in neumrljivi. Življenje je samo **vaja** za veliko pomlad v večnosti. Ne smemo računati na to, kaj smo storili, ampak, **kako** smo storili. Kristus, veliki vodja, nas natančno opazuje. Če igramo svojo vlogo, kakor nam jo je on določil, bomo obilo poplačani. Ne gre za to, kaj mislijo o nas drugi igralci, tudi ne, kaj misli občinstvo, ampak, kaj misli Bog. Marsikaj je treba potrpežljivo prenesti; pa življenje je kratko. Kmalu bomo prešli iz časnega odra na večnega.

Čez dan je Helenina soba bila podobna cerkvi, ko je dekle pisala odločno pismo, v katerem je povedala, da nikakor ne mara prodati svoje vere in svoje duše.

* * *

Ob isti uri je sestra Kamila brala pismo od doma.

Ko poteče vaja življenja in ko bodo razdeljene vloge v večnosti, bo neka žena proglašena za versko spoznovalko, neka sestra bo pa sodeležna njenega plačila . . .

- LURD -

Rev. John Miklavčič.

(Dalje.)

OD nekdanj imamo že romanja. V sv. pismu beremo, da je dvajsetletni Jezus s svojimi starši romal iz daljnega Nazareta v Jeruzalem k velikonočnim praznikom. Izraelci v starem zakonu so kaj radi romali ob raznih prilikah in praznikih na oni kraj, kjer je bilo svetišče s skrinjo zaveze. Tako beremo v prvi knjigi kraljev, da je Elkana z Efraimskega gorovja hodil ob določenih dneh iz svojega mesta v kraj Silo, kjer je bilo svetišče, da bi molil in daroval Gospodu vojnih trum. Nekoč je vzel s seboj na to božjo pot svojo ženo Ano, ki ni imela otrok. Ta je goreče prosila Boga v Silu, da bi dobila sina, in njena prošnja je bila uslišana na tem sv. kraju.

Po mnogih dneh je Ana dobila sina in imenovala je njegovo ime Samuel. Kmalu na to je šel Elkana in vsa njegova hiša v Silo, da je daroval Gospodu slovesno daritev in dopolnil obljubo. Pozneje je Ana pripeljala sinčka seboj v Silo in je darovala Bogu zahvalno daritev.

Razvidno je, da je neko vrojeno nagnjenje v človeški naravi,

pohiteti na prav posebno svet kraj in ondi Gospoda in njegovo sv. mater prositi izrednih milosti. Na tak način so nastala božjepotna romanja.

V srednjem veku so ljudje mnogo romali na razne sv. kraje. Osobito so bila priljubljena božja pota v Rim na grob prvaka apostolov, v Jeruzalem, kjer je naš Gospod trpel in umrl, in na grob sv. apostola Jakoba starejšega na Špansko v Kompostelo. Naši pradedi so kaj radi romali na Nemško v Kelmorajn, kjer hranijo ostanke sv. Treh Kraljev.

V novi dobi so nastala mnoga božja pota, kot n. pr. v starem kraju Brezje na Gorenjskem. A najbolj je zaslovel Lurd, kjer se je Marija Bernardki prikazala in želela, da bi ljudje prihajali v procesijah na ta sv. kraj.

Božja pot v Lurdu je nekaj posebnega. Nikjer drugod ne časte Jezusa in Marije tako ko v Lurdu. Tam je pobožnost taka, kot je bila v prvih časih krščanstva. Tu ni nobene razlike med ljudmi, naj bodo romarji bogati ali ubogi, naj bodo visoki cerkveni ali svetni dostojanstveniki ali preprosti Baski iz bližnje Španske. Na tem sv. kraju je vsak le vnet častilec

Mater Božje, ki v svojih težavah vzdihuje k Pomočnici kristjanov.

Pobožnost ugledaš najprvo pri votlini. Nekateri leže na obrazu pred milostnim kipom Lurške Gospe, drugi klečijo in dvigajo roke proti Njej, ki tu dela čuda in deli dobrote. Kar na glas Mariji tožijo svoje nadloge in jo s solzami v očeh prosijo tolažbe. Bolnike pripeljejo ali prineso pred votlino in ti imajo vrpte svoje oči neprestano v Marijo. Izraz na obrazu in solze v očeh pričajo, kaj pričakujejo od Dobrotljive. Kadar se služi sv. maša v spodnji votlini, prosijo bolniki in njihovi strežniki na glas Jezusa ozdravljenja. Ponavljajo one klice, s katerimi so bolniki za časa Jezusovega bivanja na zemlji klicali k Gospodu za pomoč.

Jezus, Sin Davidov, usmili se me! Jezus, tisti, ki ga ljubiš, je bolan! Gospod, daj da vidim itd. To so glasne in goreče prošnje pred prestol Gospoda na altarju, pričujočega v sv. Hostiji.

Pri povzdigovanju sv. Hostije vse pade na kolena in se klanja do tal, kakor so storili trije Modri v Betlehemu.

Vsak dan ob 4. popoldne je

procesija presvetega Rešnjega Telesa in zvečer o mraku prižgo tisoči in tisoči romarjev svečke in v procesiji časte Marijo.

Procesija presv. Rešnjega Telesa se vrši pozimi in poleti in sicer na vse načine slovesno. Ta procesija je najbolj veličastna manifestacija žive vere v Gospoda, pričujočega v najsvetjšem Zakramentu. O poletnih in počitniških mesecih pride v Lurd dostikrat na en dan 50 do 80 tisoč romarjev in ob takih prilikah traja procesija po cele ure. Takrat je trg pred rožnivenško cerkvijo poln bolnikov, večina so v posteljah ali pa v nalašč zato pripravljenih vozičkih.

Pred presv. Rešnjim Telesom koraka na stotine duhovnikov z gorečimi svečami v rokah in glasno prosijo za bolnike. Navadno kak škof nosi Najsvetejšo in da vsakemu bolniku monštranco, da jo objame in poljubi. Bolniki dvigajo roke proti dobrotljivemu Zveličarju in ga prosijo ozdravljenja. In resnično! Največ bolnikov hipoma ozdravi pri tej procesiji. . . . Prihajajo pa tudi v Lurd brezverci zgolj iz radovednosti. Toda ta veličastni pojav pri popoldanski procesiji je marsikakega brezverca uklonil: padel je na kolena pred svojim Bogom in v srcu mu je oživela zamrla vera. Mnogi so prišli v Lurd neverni, z mrzlim srcem, s kljubujočim razumom, a procesija presv. Rešnjega Telesa jih je premnila. Iz Lurda so se vrnili verni, z vnetim srcem za Jezusa in Marijo in svoj razum so uklonili večni Resnici.

O mraku se vrši vsak dan procesija s svečkami. Vsak udeleženec ima prižgano svečo. Če je veliko romarjev, se razdeli procesija v več delov. Ko sem bil jaz v Lurdu meseca avgusta l. 1898., so bile vsak večer tri take procesije. Pri tej pobožnosti molijo ljudje rožnivenec, drugi pojo litanije Matere Božje, drugi Marijne pesmi in lurško pesem, katere vsaka kitica se konča z besedami: Ave,

ave, ave Maria, ave, ave, ave Maria!

Vse tri cerkve so med procesijo zunaj krasno električno razsvetljene. Pozno v noč se romarji vračajo v svoja stanovanja. Kdor je bil novzoč pri večerni procesiji in je videl te množice, kako vneto Marijo časte, je moral vzbuditi v srcu pobožnost do preblazene Device.

Pobožnost pospešujejo marmornate plošče, na katerih so z zlatimi črkami vdolbljena razna čudežna ozdravljenja in uslišanja. S temi ploščami so pokrite stene od oboka do tal v vseh cerkvah.

Kdor gleda te plošče in bere napise, mora spoznati, kako dober in usmiljen je Bog in kako dobrotljivo srce ima naša ljuba Mati Marija.

Če se nazadnje še ozremo na številne maše, ki se bero vsak dan, in na milijone obhajil, imamo nekoliko pojma o pobožnosti v Lurdu.

Lurd je pa tudi prekrasen zgled krščanske ljubezni do bližnjega. V Lurd pripeljejo bolnike iz vseh delov sveta, največ pa iz Francije in Španske. Med temi so mnogi zelo ubogi in so jim usmiljena srca plačala vožnjo do Lurda. Taki nimajo nikakih sredstev in zato jih brezplačno vzamejo v bolnice in zavode. Približno pride na leto takih bolnikov do 6000. Za te uboge bolnike skrbijo žene in dekleta najbolj odličnega rodu, večinoma so vse iz plemenitih družin. Ta blaga srca so zapustila dom in vse udobnosti modernega življenja in so svoje življenje posvetile oskrbi za uboge bolnike. Obvezujejo rane, preoblačijo bolnike in vse store zanje, da bi nobena mati ne mogla bolje. To ni lahka stvar in marsikak bolnik ima tako bolezen, da se širi od njega neprijeten vonj; treba je velikega premagovanja, da te plemenite gospe vztrajajo. Ob 5. uri zjutraj morajo že vstati in koliko noči morajo prečuti pri nevarno bolnih. To store vse brezplačno. In čeprav je služba skraj-

no težavna, se vsako leto oglasi mnogo gospa in deklet, da bi stregle bolnikom.

Poleg teh svetnih usmiljenk je v Lurdu mnogo svetnih gospodov — večinoma iz najvišjih stanov, ki vsak dan vozijo ali prenašajo bolnike zjutraj k sv. mašam, dopoldne pred votlino in v kopalnici, popoldne pa na trg pred rožnivenško cerkev, da so deležni procesije.

Ti možje imajo vse natanko predpisano, kako je treba ravnati z bolniki. Treba je velike ljubezni in potrpežljivosti, da vrše ne lahko nalogo. Knjiga "Manuel des brancardiers" predpisuje ljubezen do bolnikov, prijaznost, potrpežljivost, uljudnost, skrbnost. Kajne, junaške čednosti morajo imeti ti gospodje! Tako službo je nekoč o počitnicah nekaj mesecev opravljal tudi rajni Dr. Ivan Šušteršič.

Ko pridejo vlaki na lurško postajo, že čakajo možje na bolnike. Previdno jih vzamejo iz vlaka in prepeljejo v bolnišnice.

Vse to dobro delo izvira iz prave krščanske ljubezni do bližnjega. Pripomniti moram še to, da se ti strežniki in te strežnice preživljajo na lastne stroške.

Kdor se hoče naučiti usmiljene in požrtvovalne ljubezni do bližnjega, naj se napoti v Lurd in naj tam opazuje samaritanska dela teh bližnjega ljubečih duš. Lahko rečem, da je Lurd visoka šola popolne krščanske ljubezni do bližnjega.

Lurd je pa še več. Lurd je mesto čudežev. Pravijo, da kar bremo v sv. evangeliju o Jezusovih čudežih, ni verjetno, ker se je godilo že pred 1900 leti. V Lurd naj bi prišli taki! Tam bi se na lastne oči prepričali, da so čudeži mogoči in da se še gode. V Lurdu slepi izpregledujejo, hromi shodijo, jetični v zadnjem stadiju kar hipoma ozdravijo, od raka razjedeni zadobe nazaj prvotno obliko onega dela telesa, ki je že gnil, da se nič ne pozna prejšnja bolezen.

Spomini iz lepih dni.

Piše K:

(Dalje.)

VTOREK, 30. junija, smo bili že na vse zgodaj pokoncu. Veselo občutje je vladalo med vsemi. Vsem se je videlo na obrazu posebno veselje. Ko smo se odpravljali na pot v Lurdu, se mi je zdelo, kakor bi imel pred seboj otročiče, ki po dolgi ločitvi hite k mamici. Kar pričakati ne morejo trenutka, da bodo objeli ljubljeno mater.

"Danes zvečer bomo pa že v Lurdu," me je pozdravil Mr. Grdina, ko sem prišel v obednico.

"Da, danes pa bomo!" sem mu pritrdil.

G. Parker, naš hrvatski prijatelj, je bil tudi o pravem času na mestu, da nam je poskrbel vse potrebno: avtomobile, prtljago. Da bomo imeli na železnici gotovo tudi vsak svoj sedež, nam je preskrbel posebne listke. Francoski glavni vlaki so namreč vedno tako zasedeni, da mora veliko ljudi po cele ure stati, preden dobe sedež. Železniška oblast ne more vselej naprej vedeti, koliko bo potnikov, zato imajo vse sedeže v vlakih numerirane in žele, da si vsak potnik vsaj šest ur pred odhodom vlaka zagotovi za majhno svotico svoj sedež. Mi seveda tega nismo vedeli in bi si tudi ne bili poskrbeli sedežev. Mr. Parker je pa imel vse urejeno in smo mu bili za to hvaležni.

Ob 8. uri je oddrhal vlak z nami iz Pariza proti Lurdu. Krasen dan je bil, da smo ga bili veseli — popoln odsev solnca, ki je sijalo v naših srcih.

Kmalu smo imeli Pariz za seboj. Le Eifelnov stolp je še gledal za nami — dolgo, dolgo. Zamučeno je gledal, zakaj smo ga

tako hitro zapustili. Zdel se mi je kakor velikan, ki stoji nad Parizom, kjer vidi marsikaj, kar mu ni všeč. Rad bi jo popihal za nami, pa ne more, ker je prikovan k tlom. "Blagor vam, da morete od tod, jaz ne morem!" se mi je zdelo, da nam kliče na pot. "Srečno hodite!"

Vlak je zavil okoli nizkih gričev in — "Eifel" je izginil našim očem.

Vlak je drdral in drdral in divjal, kakor bi bil znorel. Isto kakor včeraj. Prehitro vozijo ti vlaki. Naši ameriški ekspresni tudi drve, nekateri še hitreje, toda ameriški železniški voz je palača, težak, železniška cesta ravna in podlaga trdna. Zato se brzina ne čuti tako.

Pot nas je vodila v jugozapadni smeri proti mestu Bordó (Bordeaux).

Takoj od Pariza dalje svet ni ravno zanimiv. Kolikor dalje proti jugu smo pa prišli, toliko lepši razgled se nam je odkrival.

Posebno krasna so bila ta polja, ko smo prišli v vinske kraje. Kakor daleč je seglo oko na levo in na desno, sama trta. Na milijarde galonov vina se mora tu pridelati. In kako vzorno so ti vinogradi obdelani! Veselje je videti vse to.

Šli smo tudi skozi pokrajine, kjer so bila sama polja. Po hribovskih na levi in desni je bilo pisano kakor naši "cross word puzzles" po časopisih. Vsa polja so namreč razdeljena in niso kakor v Ameriki, kjer se človek vozi po celo uro n. pr. samo mimo koruze, temveč je ves svet razdeljen na njive in njivice, kakor pri nas na Slovenskem. In kako slikovito je bilo to polje! Tu rumena pše-

nica, poleg nje njiva s krompirjem, potem njiva s koruzo, njiva z deteljo itd. Vsaka ima svojo posebno barvo. Ko bi bil slikar, takoj bi se bil vsedel in slikal te lepote.

Tudi smo videli, da je francoski kmet popolnoma moderniziran kakor naš farmar. Vse dela in obdeluje samo s stroji. Videli smo, kako so travo kosili s strojem, jo sušili in obračali s strojem in zopet nakladali s strojem. Kakor po naših farmah smo tudi tu videli malo ljudi, ki so delali, pa s pomočjo strojev veliko naredili.

Vlak nas je vozil od mesta do mesta, od vasi do vasi. Toda vsi potniki so tudi opazili nekaj pristno francoskega — otrok nič! Menda nismo videli iz vlaka od Pariza do noči, ko nas je tema zagrnila, 20 otrok. Ali jih Francozi tako skrivajo, da jih imajo vse doma v "škaticah," ali jih pa — ni. In najbrže bo drugo res: ni jih! Nesrečna Francija! Tudi na kmete je zašlo herodstvo — moderno pobijanje otročičev...

Na dolgi vožnji smo se potniki zabavali na najrazličnejše načine. Molili smo, pogovarjali se in slednjič tudi — zapeli. Father Oman, pristni gorenjski fant seveda, je bil vselej pevovodja in je "naprej" pel, mi smo samo "čez" vzeli. Mr. Grdinu kot velikemu "bossu" K.S.K.J., se je seveda najbolj "prišikal" bas. Mr. Pirš je pa lepo "sekundiral." S svojim ljubeznivim nasmehom in blago naravo je itak vso pot lepo sekundiral in nam marsikatero urico osladil.

"Bog ve, ali se je kedaj po teh krajih čula slovenska pesem?" je vprašal g. Grdina.

"Če se še ni, se mora pa danes!" je odgovoril Father Oman po fantovsko! "V gorenjsko oziram se skalnato stran..." Pa smo jo vrezali, da so vsi Francozi pogledavali iz svojih kurnikov, kaj bo.

In prepeli smo vse, kar smo znali. Poskusili smo tudi z lavretanskimi litanijami.

Večkrat nas je tudi kak Francoz nagovoril in bi bil rad poizvedel, kdo smo mi škrjančki in slavčki, ki znamo tako lepo peti. Seveda smo mu takoj v mednarodnem jeziku povedali, da "non kompra franse." K večjemu kak "vuj, vuj, musje" smo znali povedati, dalje pa naša francoščina ni segla.

Ko sem poslušal Francoze, kako so "nosljali" svojo "nosljaščino," sem se spomnil na dovtip, ki sem ga bil že večkrat čul o Nemcu, ki se je hotel norčevati iz francoščine. Znano je, da govore Francozi močno skozi nos. Njihov "da" je "vuji." To je precej podobno jeziku, ki ga govore ščetinasti "modrijani" v svinjaki. Pa sta se peljala po Francoskem Nemec in Francoz. Vlak je drčal mimo svinjaka in ščetinarji so krulili v njem.

"Ali čuješ, brate Francoz?" reče Nemec. "Ti tudi francosko govore!"

"Da, da," odgovori hitro Francoz, "to je res. Toda to so sami Nemci! Le poslušaj jih, kako slabo izgovarjajo francoščino."

Naš vlak je bil ekspresni vlak, ki veže Pariz z Madridom na Španskem. Toda v Bordoju so

potnike za vzhodno Francijo odklopili in vlak razdelili. Proti Lurdu gre proga že v vzhodni smeri, dočim gre madridska proga naravnost dalje skoraj tik ob morju proti Pirenejem in v Madrid. Naš vlak proti Tarbesu ni bil več mednarodni ekspres in zato ni več divjal tako kakor do Bordoja in tudi ustavil se je večkrat. Še slabše je bilo od Tarbesa dalje, kjer smo se vnovič delili. Po tej progi vozijo samo manjši vlaki. Železnica je pa električna. Pirenejski hudourniki dajejo namreč toliko vodne sile, da so vse železnice v okolici poelektrificirane.

Vožnja od Tarbesa do Lurda je bila jako dolgočasna. Vozili smo se ponoči in se nismo mogli več kratkočasiti z občudovanjem okolice. Deloma smo opravljali vsak svoje molitve, deloma se pogovarjali in deloma tudi spali.

Slednjič — bilo je že pol ene ponoči — se je vlak ustavil in povedali so nam, da smo v Lurdu.

Lurd! Že sprevodnikov klic tega imena nas je elektriziral.

"Hvala Bogu!" smo veselo vzkliknili, začeli skladati svoje kovčge s polic in poklicali postrežke, da so nam pomagali nesti prtljago od vlaka do voza.

Na postaji smo si izbrali hotel, sedli v voz, voznik je naložil na streho naše kovčge in odpeljali smo se v mesto.

"Pri Materi smo!" To čuvstvo je prijetno objemalo naša srca in bili smo veseli.

Naš hotel "Royal" je bil tik pri vhodu v park, kjer stoji bazilika. Ko smo prišli pred hotel, se je

ravno vsula množica iz parka. V hotelu so nam povedali, da je pravkar minila polnočna sv. maša, ki je vselej pri jami, kadar je veliko narodno romanje. Prav takrat je bilo več tisoč Belgijcev v Lurdu. Razveselili smo se, ker bomo na ta način lahko pričeli pobožnosti, ki se vrše samo ob takih prilikah, t. j. procesijo s sv. Rešnjim Telesom okrog bolnikov popoldne in zvečer procesije s svečami.

Nismo še polegali spat vsak v svoji sobi, ko je začela v baziliki ura biti eno. Krasno so odmevali udarci ure po zvonovih v tiho noč. Bili so ubrano in melodijozno. Ko je ura odbila, pa zapoje zvonovi "Ave, Ave Maria; Ave, Ave Maria!" Kar zagomazelo mi je po živčevju, tako me je prevzela ta pesemca iz zvonika. — "Pri Mariji smo!" Hvala Bogu in Mariji, na kraju smo, kamor si je vsak toliko let želel in kamor je vsak mislil, da ga nikdar pot življenja ne bo pripeljala. In vendar nas je. V Lurdu smo!

Tako sladko nisem še nikdar zaspal ko to noč. Občutkov tistega večera popisati ni mogoče. Človek čuti nekaj, česar si sam razložiti ne ve. Vstal sem zopet, pokleknil in pozdravil nebeško Mater z glasovi zvonov.

In vendar: Zakaj? Odkod to?

Morda dela vse to domišljija in izpolnjeno hrepenenje dolgih let? Morda! vendar?...

Hvala Bogu, v Lurdu smo! In to je dovolj!

Lahko noč!

(Dalje prih.)

Žrtva in sad.

15.

Druga obletnica smrti Williama Blackforda je torej prinesla zaprtemu Rev. Golobu precejšnje polajšanje njegovega težkega položaja. Ravno nasprotno je pa bilo s Patrickom, mlajšim sinom umrlega bankirja. Njegov brat Harry se je bil med tem oženil in on mu je bil prepustil večji del nekdanje očetove palače. Sam zase je pridržal samo stanovanjske prostore rajnega očeta.

Tisto nedeljo je sedel Patrick pri svoji pisalni mizi. Z rokami si je podpiral glavo in v spomin so mu prihajali vsi dogodki pravkar preteklih dveh let. Priznati je moral sam sebi, čeprav nerad in proti lastni volji, da ni bil od znane sodnijske obravnave dalje nikoli prav miren v svojem srcu—. Mož, ki je bil zavoljo njegove obdolžitve obsojen v desetletno ječo in sedi sedaj kot obsojenec med obsojenci, mu kar ni hotel iz spomina. Zopet in zopet mu je stopal pred dušno oko oni pretresljivi obtoženčev pogled in na uho so mu udarjale z velikim podudarkom izrečene besede zgovornikov: Tiste pa, ki so tega gorečega in neoporečnega duhovnika obdolžili tatvine, zaklinjam, naj ne opuste nobenega sredstva, da se zadeva razčisti in pojasni.

Takrat so te besede Patricka zelo razburile in rodile v njem popoln odpor. Vsako sled sočutja z duhovnikovo usodo so izbrisale iz njegovega srca in kar nič več ni dvojil nad njegovo resnično krivdo. Ali v teku minulih dveh let so se mu one dvojbe zopet in zopet usiljevale in zlasti danes so bile nenavadno vznemirljive.

Ves dušni mir je izginil. Patrick je vstal in začel zamišljeno hoditi po sobi. V spomin so mu prišle vse očetove besede, ki jih je govoril sinovoma tik pred smrtjo. Ene okoliščnosti si ni mogel razložiti. Koliko bojazen in ko-

liko žalost je razodevalo vse očetovo govorjenje, preden ga je duhovnik sprevidel — kako čudovit mir se je pa naselil v njegovo dušo in odseval iz vsake bolnikove besede po opravljenih svetih obredih. Ali ni vendarle kaj težilo očetove vesti, o čemer nista mogla sinova nič slutiti, kakor seveda tudi drugi ljudje ne?

In kaj je že odgovoril oče, ko ga je Patrick imenoval "gentleman," da bi ga pomiril in potolažil?

"V očeh sveta . . . da . . . Svet sodi po vnanjem videzu . . . ali ne pred Sodnikom tam gori in tudi ne pred glasom, ki se tako živo javlja v mojem srcu . . ."

To so bile očetove besede. Še vedno se je upirala sinovska ljubezen v njem zoper misel, da bi bila mogla biti očetova vest obtežena s kakšno krivico. Tudi danes je dopovedoval sam sebi, da je na tisto očetovo govorjenje vplival edinole strah pred smrtjo.

Ali prikrit notranji glas mu je šepetal: Zakaj se je pa oče po opravljeni spovedi tako čudovito pomiril? Ali ne priča to, da je vendar moral duhovnik s svetim opraviлом pomiriti njegovo zbegano dušo? Zlasti še, ker se mu je morda ponudil, da mu sam pomaga pred leti storjeno krivico popraviti? Ali ni morda duhovnik prav zato že drugi dan odpoštoval, da to obljubo izpolni?

Patrick se je ob teh mislih zdrznil.

"To bi bilo strašno," je glasno zavzdihnil in se prijel za čelo. Če je tako, potem trpi ta ubogi človek za krivice, ki jih ni storil. Še več. Tako mu jaz plačujem dobroto, ki jo je izkazal mojemu očetu v najtežji uri, ki more zadeti človeka na zemlji . . . Toda ne, to je nemogoče . . . To bi bilo prestrašno. A vendar, vendar . . . zakaj nisem natančneje preiskal cele stvari, preden sem jo izročil sodišču? Patrick, Pa-

trick, kaj si storil? Ako je tvoja strašna slutnja tudi resnična, ne boš mogel vse življenje več popraviti velikanske krivice! —Kaj storiti? Ali naj grem sam vprašat jetnika, če ni morda s tistim denarjem po očetovem naročilu popravljal stare krivice? — Toda saj bi bila gotovo zastoj ta moja pot. Mož, ki je bil močan dovolj, da je molče sprejel nase tako strašno obsodbo, bo gotovo tudi nasproti meni molčal. Oh, kako, kako naj razrešim to mučno zagonetko?"

Zopet sede nazaj k mizi, ki je na njenem nastavku visela očetova podoba. Zagledal se je vanjo in zdelo se mu je, da mu hoče oče nekaj posebnega povedati. Tu mu pride na misel nekaj, kar doslej še nikoli ni obrnilo njegove pozornosti nase.

Kdo ve, je dejal sam sebi, ali ne bi morda med pokojnikovimi pismi in drugimi papirji našel rešitve tako čudno zamotanemu vprašanju?

Začne odpirati predal za predalom in stikati med očetovo zapuščino, kje bi našel kaj takega, česar si želi. Toda dolgo ni prišlo nič na dan. Brskajoča roka mu stika po globokem predalčku — kar se mu zazdi, da je v steni predalčka še poseben, tajni predalček. Potrka na les in votli odmev mu potrdi sumnjo. Prižge luč in si od blizu ogleda napravo. Opaži komaj viden gumb in pritisne nanj. S trepetajočo roko seže v odprtino in privleče na dan sveženj papirjev . . .

Že prvi list je bil naslovljen na očeta. Ko ga je Patrick bral, je od besede do besede bolj prebledeval. Pismo se je glasilo:

". . . Iz Tvojih rok ne sprejem najmanjše miloščine, rajši poginem z vso družino vred od lakote. Bolj in bolj se mi utrjuje prepričanje, da mojih 10,000 dolarjev nisi naložil v ponesrečeno banko, temveč si mi jih naravnost

ukradel. Vem, da ima vse Tvoje sedanje bogastvo v tej tatvini svoj prvi in zadnji vir. Toda vedi: čeprav sedaj dušiš in moriš glas svoje vesti, prišel bo čas, ko Ti to ne bo več mogoče. Še živi pravični Bog, ki Te bo sodil.

—Roger White."

"O Bog!" je vzkliknil Patrick, "pravični Bog živi in te bo sodil... Ali tudi mene? — Da, tudi mene, ker sem nedolžnega človeka izročil sodniji. — Zakaj? — Zato, ker je očetu pomagal popraviti staro krivico . . . Strašna misel . . ."

Patrick plane pokonci in razburjeno stopa po sobi. Po nekaj korakih se zopet ustavi pred pisalno mizo in začne znova brati pismo.

Misli mu obvisi na svoti 10 tisoč dolarjev.

"Ali ni bila svota, ki je izgini-la, še enkrat tako velika?"

Za trenotek se je oklenil te misli, kakor se oprime potaplja-joč se človek vsake najmanjše bilke. Skušal se je prepričati, da je vzel duhovnik polovico svote zase, in da torej ni povsem po nedolžnem obsojen.

Ali pogled na datum pisma, ki je malo pozneje vzbudil njegovo pozornost, mu je precej pojasnil, da je tudi ta obdolžitev skoz in skoz krivična. Saj je bilo pismo pisano pred 30 leti. Gotovo se je oče dobro zavedal, da mora po krivici prisvojeno svoto povrniti z obrestmi vred . . .

Iz vsega tega torej popolnoma jasno sledi, da je nesrečni duhovnik v resnici po nedolžnem zaprt — tako je Patrick zaključil svoje premišljevanje in raziskovanje...

(Dalje prih.)

Rev. Evstahij Berlec, O. F. M.:

GLOBOKE KORENINE.

Globoke so napuha korenine,
le višje jih moči vijak izruje.
Natanko vidi kdo napake tuje,
še bol zasluge lastne in vrline.

Po svoje mož steber je domovine,
ki trud in delo mu slabo plačuje; —
in žena nič ne ve, da malikuje
— kleče — pred kipom svoje veličine. . .

Moj Bog če duši tvoja luč zasiže,
kako preplašena svoj nič zagleda,
sebičnosti praznota se odkrije.

Kak možnih grehov bilijon preseda.
"Moj up: le Kristus in pomoč Marije,
kako brezdanja sem slabost in beda."

Moja prva spoved.

Pavel Keller F.T.:

KADAR pridem v svoj rojstni kraj in vidim ob nedeljah iti v cerkev velikega, lepo zraslega Henrika Šmicka, od nog do glave čedno oblečenega, in kopico otrok okrog njega, od katerih je eden bolj zdrav ko drugi, se vselej razveselim tega pridnega možaka in si mislim: res, zadoštuje dostikrat prav skromna mera šolske izobrazbe, da postaneš v življenju in na pravem mestu popoln mož.

Šolska izobrazba Henrika Šmicka je bila namreč precej pomanjkljiva. Jaz to lahko trdim; bila sva součenca — osem let sva sedela v isti šolski sobi.

Bilo je lepo pomladansko jutro; stara sva bila takrat trinajst let; naš sivolasi učitelj je sklenil roke in rekel s povzdignjenim glasom:

"Vi, veliki, vi pojdete danes popoldne k prvi sveti spovedi. Iz krščanskega nauka veste, kako važen dan je to za vas. Idite zdaj v cerkev in se lepo pripravite!"

Po teh besedah so se dvignili iz svojih prostorov "veliki," med katere je spadal tudi Henrik Šmicke in jaz. Iz šolske torbice je privlekel vsak mogočno polopapirja, ki naj bi služila za "listek za grehe," potegnil iz luknjice tintnik in položil držalo za uho. Za našo spokorno pot tako z vsem oboroženi, smo zapustili v razredu ostali, skoro spoštljivo občudovani. Eden od nas je stopil pred starega učitelja in mu mrmral na uho nekaj nerazumljivega, kar pa naj bi se bilo približno takole glasil: "Gospod učitelj, ako smo vas morebiti kterikrat kaj žalili ali užalostili, vas zdaj prosimo: odpustite!"

"Idite v božjem imenu!" je rekel dobri mož z orošenimi očmi. V tem hipu najbrž sam ni vedel, smo ga li v teku dolgih sedmih šolskih let kedaj razžalili ali ne...

V pomladanskem solnčnem svitu je konakala mala spokorna četa po vaški cesti proti cerkvi, dečki in deklice, vsak nemo, pred se zroč. O dobri Bog, kakšna izpremembra! Sicer so se podili ravno isti dečki in deklice tako glasno proti "cerkvenemu hribcu," da bi se bili zbudili za zidovjem celo dragi mrtvi, ako bi ne bili tako globoko spali; sedaj pa ni nihče iz te divje čete črnil besede, tudi pogledal ni nobeden drugega.

V globokem svetem miru je počivala cerkev. Obleko svetega Mihaela nad glavnim oltarjem je obsevalo zlato solnce in njegovi žarki so se lesketali v rdečem steklu večne luči, da se je videla kakor plameneč rubin v srebrni posodi. Previdno so stopali otroci, mnogi celo samo po prstih, in pred oltarjem so vsi poklekili. Deklica je začela in za njo so govorili drugi otroci:

"Pridi, Sveti Duh, napolni srca svojih vernih in vžgi v njih ogenj svoje ljubezni!"

Nato smo se razšli v klopi. Posedli smo na klečalnike, sedeži so nam namreč služili za pisalnike. Kdor bi bil tedaj stopil v cerkev, bi ne bil videl žive duše v njej; zakaj mali spokorniki so vsi tičali globoko v klopih. Bilo je popolnoma tiho, le tu pa tam je zaškripalo pero, ali pa se je ta ali oni splazil nazaj k oltarju, da še enkrat poprosi ljubega Boga za pomoč. Tako je vsak izpraševal svojo vest in si napisaval grehe, katerih se je spominjal.

Slednjič je eden končal. Iz globoke klopi pomoli glavo, da pogleda po drugih; ker pa še nikogar ne opazi, zopet zleze v klop, misleč, da je porebiti prenašlo opravil izpraševanje vesti. Medtem pa venomer žari nad oltarjem zlatosvetli angel in se smehlja.

Končno je pa vendar slišati, kako drug za drugim pregiba svoj "listek za grehe" in ga skrbno spravlja v žep. Četa se zopet zbe-

re, pred oltarjem skupno odmoli jo kesanje in potem zapuste cerkev.

Zopet smo zunaj v pomladanskem solncu in hitimo po hribčku navzdol. Tedaj se mi pridruži moj posebni prijatelj, Karel Siegert, in reče resno:

"Henrik Šmicke je vse grehe od mene prepisal."

O ti Šmicke! Ti vedno prepisuješ: vse svoje domače in šolske naloge, vsa narekovanja in vse računske izdelke. Zato je razumljivo, da si tudi grehe prepisal; pravico do prepisovanja si si zaslužil s pogostim sedenjem, zapotrom in palico. Ampak prepisati grehe, to presega že vse meje!

V zadnji šolski uri, ki smo jo imeli še isto dopoldne, me je začela vest hudo peči. Ako pojde Šmicke — o tem sem bil jaz uverjen — s prepisanimi grehi k spovedi, potem bo šel nevredno in bo hudo grešil. In jaz, ki sem za to vedel, sem bil dolžan, ta zločin preprečiti, sicer sem ga sam tudi kriv. Zato sem moral obvestiti učitelja ali celo gospoda župnika, kaj se je zgodilo. Vendar se do tega koraka nisem mogel odločiti, zakaj v vsem življenju nisem nikogar zatožil.

Tako sem bil tisti dan, ki je imel postati zame dan najglobljega dušnega miru, duševno tako potr, kakor še nikdar v življenju. Slednjič sem začel misliti na izhod.

Ko smo šli iz šole proti domu, sem poklical Šmicka v stran in mu z izrazom birača rekel "Ti si od Karola Siegerta prepisal grehe."

"Kaj pa tebi to mar!" je odgovoril grešnik osorno.

"To je meni mar!" sem mu rekel strogo in mu v tem oziru pojasnil versko stališče. Šmicke je povsili glavo.

"Jaz sam ne zmorem izpraševanja vesti," je vzdihnil Šmicke žalostno. Tedaj se mi je zasmilil.

"Henrik," sem mu rekel bolj

milo, "še ob treh pojdemo k spovedi; če prideš ob dveh v cerkev, ti bom jaz pomagal vest izprašati, in to potem velja. Ali si s tem zadovoljen?"

Šmicke je samo pokimal in po hitel med druge tovariše.

Ob dveh popoldne sem dobil ključ od cerkve in odprl prostor pod korom. Tam je stala klop s podnožnikom, kjer so navadno počivali botri, kadar so z otrokom čakali na krst. Tudi Henrik je bil že prišel.

Jaz sem sedel na podnožnik in razgrnil velik kos papirja na sedež klopi, ki je stala pred menoj.

"No, Henrik, zdaj mi moraš vse povedati, kar si grešil, izpustiti ne smeš ničesar, jaz bom vse pravilno zapisal," sem mu rekel prijazno, vendar resno.

Šmicke je pokimal. In začel sem izpraševati po posameznih božjih zapovedih: "Ali si to naredil? Ali si to naredil?" Šmicke je pokimal ali pa z glavo odmajeval, kakor se je čutil krivega ali ne. Najino opravilo je šlo hitro od rok. Tudi šesto božjo zapoved, ki obsega grehe zoper čistost, sva prav lahko prebredla.

Naš stari učitelj, oče Špiske, je bil vzgojitelj starega kova; fizike in kemije nas ni učil, toda imel je v šoli nepokvarjene otroke. Me, Ivana Para, so bile vse ulice polne; vedel sem za majhne in najmanjše skrivnosti vseh otrok in še danes lahko z mirno vestjo dvignem roko in rečem: o grehih, ki povzročajo dandanes naši mladini toliko neizmerne škode, ni nobeden izmed arnovaških šolarjev niti slutil. To povem v čast stari šoli očeta Špiske in to priznanje pokladam v svojem in v imenu svojih tovarišev in tovarišic kot venec na njegov častiljivi grob.

Sedaj pa sedmo božjo zapoved!

"Ali si kradel?" sem vprašal Šmickeja. On je pa napravil osoren obraz, zamahnil z roko in rekel:

"Eno ti bom priložil!"

Opazil sem, da se čuti Šmicke

užaljenega — užaljenega od mene, njegovega spovednega pomočnika! To se mi ni zdelo prav, toda uvidel sem, da s strogostjo ne pridem dalje, zato sem mimogrede pripomnil:

"No, jaz n. pr. sem jabolka kradel." Tedaj se je Šmicke ublažil. "Oh," je rekel, "jabolka sem pa tudi jaz kradel. Pa veliko!"

"In jaz sem včasih kos gnjati odrezal," sem nadaljeval.

"Pri nas gnjati nimamo," je odgovoril Šmicke.

Tu je bil moralno nad menoj...

Ob pol treh sva končala izpraševanje vesti. Jaz sem napisal na listek vse, česar se je čutil Šmicke krivega, z lepimi in velikimi črkami, mu izročil ta seznam in rekel:

"Tu so tvoji grehi. V spovednici jih boš prebral, potem bo vse v redu."

Šmicke je pokimal. Zahvalil se pa ni. To bi se mu bilo zdelo neumno. V cerkev so začeli prihajati kmalu še drugi šolarji. Ob treh je prišel tudi gospod župnik, si ogrnil plavo štolo in sedel v spovednico.

Ne da bi se hvalil, ampak odkrito povem: to je bila ena najresnejših ur v mojem življenju. Zavest, da moram dati račun o svojem mišljenju in delovanju, mi je segla globoko v srce.

Otrok za otrokom je stopal v spovednico in prihajal z neko tajno srečo v očeh iz nje. Jaz sem bil med prvimi na vrsti in bi bil že lahko odšel iz cerkve. Vendar sem še ostal. Šmicke, otrok moje vesti in skrbi, namreč še ni bil opravil spovedi. Ta ubogi cestničar se je bil postavil prav na zadnje mesto. Jaz pa sem sedel tako, da sem mogel videti v spovednico.

Slednjič je prišel tudi Šmicke na vrsto. Z levico je tiščal listek, ki sem mu ga bil jaz napisal, z desnico si je pa parkrat pogladil kodraste lase.

Tako, zdaj že kleči in začenja brati grehe. Pa kaj je to? Duhovnik se nagne proti njemu, ga navdušuje in izpodbuja, moj listek za njegove grehe pa sfrči na tla,

Nič dobrega nisem imel pričakovati. Potil sem se. Med Šmickejevo spovedjo sem prestal več strahu nego med svojo. Gledam in vidim, da gospod župnik neprestano govori s Šmickejem, Kaj naj to pomeni?

No, končno je vendar spovedovanja konec! Gospod župnik se vzravna, vzame bired z glave in daje odvezo. V tem trenutku jo ubere Šmicke iz spovednice. Najbrž je mislil, da je pridiga o pokori že končana in da lahko gre.

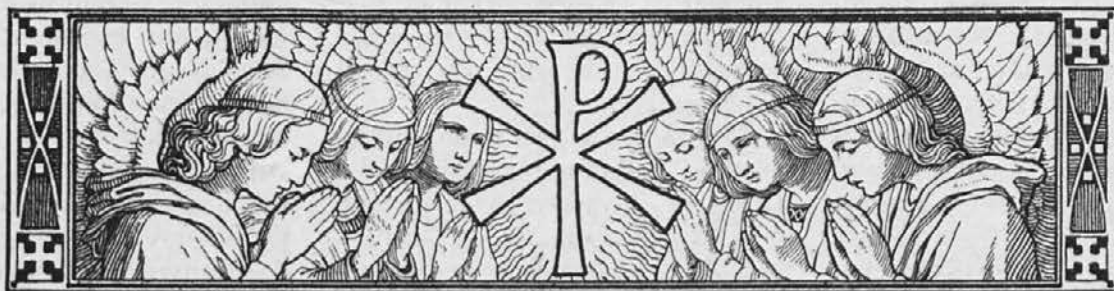
Jaz sem tisti hip nepopisno trpel. Gospod župnik stopi iz spovednice in dohiti bežečega Šmickeja. Še enkrat mu govori na uho in spet kleči Šmicke kot ovca pred gospodom župnikom, ki moli s povzdignjeno roko nad njim "Ego te absolvo" — Jaz te odvežem...

* * *

Šli smo proti domu. Šmicke se mi je pridružil. Jaz sem molčal. Tedaj pa je začel Šmicke sam od sebe pripovedovati, da "listka za grehe," ki sem mu ga bil jaz napisal, ni znal brati. Tu mu je rekel gospod župnik: "Poglej, dečko, sedem let že hodiš v šolo, pa ne znaš niti tega brati, kar si sam napisal." — "In tega očitka," je rekel Šmicke, ki se je v nekaterih ozirih dobro zavedal svoje časti, "tega očitka nisem mogel prenesti. Zato sem mu rekel: saj nisem jaz tega pisal, to je napisal Pavel Keller."

Nato so sledila vprašanja in odgovori, moj lepo pisani "listek za grehe" je sfrčal na tla — gospod župnik pa je sam izprašal vest Šmickeju...

To je gospod bolje razumel nego jaz, toda jaz še danes rad mislim na tisto uro, ko sva v večernem svitu lepega pomladanskega dne, globoko potolažena v srcu, s Henrikom Šmickejem korakala proti rojstni vasi; in vselej se razveselim, kadar zdaj pridem domov in vidim, kako stopa ob nedeljah Šmicke, ubog sicer, toda pošten, obdan od kopice čednih otrok proti cerkvi, proti ravno isti cerkvi ko nekdaj...

Častna straža pred Najsvetejšim.

OSEMINDVAJSETI MEDNARODNI EVHARISTIČNI KONGRES.

(Konec.)

Rev. J. Plaznik:

(Posneto po "The New World," urad. listu nadškofije Chicago.)

Predno je bil sklican naslednji kongres, je umrl škof Doutreloux iz mesta Liege; bil je predsednik stalnega odbora za organiziranje evharističnih kongresov od začetka. Decembra leta 1901. je papež imenoval novega predsednika, Rt. Rev. T. T. Heylena, iz reda premonstrancev, škofa iz Namurja, ki predseduje že skoraj petindvajset let. Pravi sin svetega Norberta, apostol presvetega Rešnjega Telesa, to je škof Heylen. Posvetil se je s celim srcem sveti Evharistiji. Najvišjo pohvalo so mu dali razni kardinali, ko je leta 1924. praznoval srebrni škofovski jubilej, za vzorno organizacijo, ki jo je pokazal pri urejevanju vseh kongresov. Nagovoril je množico v njihovem lastnem jeziku v vsaki deželi, kjer je otvoril kongres.

V septembru 1. 1902. je škof Heylen otvoril **štirinajsti** evharistični kongres v svojem lastnem škofijskem mestu. Ta je bil prvi pod njegovim vodstvom. **Petnajsti** je bil v Angouleme, kjer je francoska vlada prepovedala javno procesijo s presvetim Rešnjim Telesom.

Papež Pij X. je izrazil željo, da bi imeli kongres v Rimu. Tam so se zbrali med 1. in 6. junijem leta 1905. K slovesnosti je veliko pripomoglo to, da je papež sam imel otvoritveno sveto mašo; tudi

je bil navzočen pri sklepni procesiji. To je bil početek določbe o vsakdanjem svetem obhajilu.

Tourai na Belgijskem je videl **sedemnajsti** evharistični kongres naslednje leto. Prihodnji je bil v Metzu leto za tem. Na tem kongresu je bil kardinal Vannutelli papežev poslanec. Nemška vlada je nazveljavila postavbo izza leta 1870., ki je prepovedovala procesije, da se je tako lahko vršila slavnostna procesija.

Vsako leto je postajal kongres bolj in bolj mednarodni. Na povabilo nadškofa Bourne iz Westminstera so sklicali **devetnajsti** kongres v London. To je bil prvi kongres med angleškimi katoliki.

Ker je bil evharistični kongres v Londonu med 9. in 13. septembrom v letu 1908. najbolj zastopan in ker je bil najvažnejši, so bile oči vsega katoliškega sveta obrnjene na devetnajsti kongres. Imenujejo ga največjo versko manifestacijo tistega časa.

Papež je zopet določil kardinala Vannutellija, da zastopa njegove interese na tem zborovanju. Preteklo je bilo že nad tristo in petdeset let, odkar so videli zadnjega papeževega poslanca na Angleškem. Slednjič je došel in ž njim šest drugih kardinalov, 14 nadškofov in 70 škofov ter veliko število drugih duhovnikov.

Odlična deputacija je sprejela kardinala Vannutellija, ko je dospel v Dover. V Londonu se je zbrala velikanska množica, ko je prišel tja.

Ob sklepu kongresa so mislili imeti velikansko procesijo s presvetim Rešnjim Telesom po ulicah, kakor je to navada; ker pa je bila ljudska masa proti temu, je poslal ministrski predsednik Asquith prošnjo do nadškofa Bourne v imenu vlade, da bi opustil ta del programa. Prošnji so ustregli.

Papežev delegat je imel za častno stražo vojvodo Norfolškega v družbi enajsterih plemenitav ter vojvode Orleanskega. Z balkona je dal blagoslov z Najsvetejšim ogromni množici pred stolnico.

Preden je bil ta kongres zaključen, so določili, da bo prihodnji leta 1909. v Kolinu, leto za tem pa v Montreal v Kanadi. Čez eno leto potem naj sledi v Madridu, potem na Dunaju, nato na Malti in v Lurdu.

Svetovna vojna je preprečila druge kongrese. Naslednji mednarodni kongres je bil v Rimu; pričel se je na dan Kristusovega vnebohoda leta 1922. **Sedemindvajseti** evharistični kongres se je sešel leta 1924. v Amsterdamu in je rodil velik uspeh. V nedeljo 27. julija je kardinal maševal

v parku. Na polju je bilo zbranih nad 50 tisoč ljudi, ko je dospel kardinal v procesiji. Na milje okrog se je čul gromovit aplavz ob njegovem prihodu. Verniki so bili iz vseh narodov in čul si vse jezike. Ko je mogočen pevski zbor, sestojec iz duhovnikov in dijakov, pričel peti "Cibavit," introit mase na čast presvetemu Rešnjemu Telesu, in ko so dečki nadaljevali "Kyrie," je bilo vse tako mogočno in svečano, da so vsi jokali.

Ravno tako se je godilo na dan svetega obhajila otrok. Prihajali so in prihajali od petih strani, dečki in deklice, s pobožno sklenjenimi rokami k nebeški pojedinici. 16 duhovnikov je delilo sveto obhajilo istočasno. Mnogi so dejali, da je bil to najginljivejši trenotek kongresa.

Prihodnji evharistični — **osem-
indvajseti** — kongres se bo vršil prav v naši sredi, v mestu Chicago. Ali bo naš kongres tako lep in veličasten, kakor so bili drugi? Da! Večji in impozantnejši bo kakor katerikoli prejšnji. Vsakdo, da le nekoliko pozna naše razmere, bo pripoznal, da zmorejo naši katoličani pod vodstvom energičnega kardinala napraviti iz tega kongresa največjo versko demonstracijo v svetovni zgodovini.

Gotovo je najginljivejša sloves-

nost, ki razločuje evharistični kongres od vsakega drugega zborovanja, slavnostna procesija evharističnega Kralja ob sklepu kongresa.

Je pač slovesnost vseh slovesnosti in prihodnje poletje se bo vršila ta slovesnost v naravnem vrtu okrog semenišča v Mundelein. Tam bodo gorele brezštevile sveče okrog evharističnega Kralja. Z njimi predstavlja cerkev, četudi le slabotno, svetle duhove, ki plavajo krog našega Kralja v nebesih. Pred noge mu bo zemlja potresala najlepše cvetke. Ob strani bo obdan z vsem bogastvom in sijajem, kakoršnega premoremo.

Pred nas stopa naslednja slika: Junijsko solnce sipa svoje žarke na ljudsko množico, ki kleči v molitvi. Na ušesa nam prihajajo tihočeri glasovi nedolžnih otrok, ki pojejo slavo evharističnemu Gospodu. Velika množica sledi zmagovalnemu križu, na tisoče redovnikov in duhovnikov, na stotine škofov, veliko kardinalov, papežev poslanec, ki nosi Najsvetejšo — vse se počasi giblje po polju med zorečim žitom in poje slavnostno himno: "Sacrile Solemnis."

Od tega Gospodovega prestola pa se bodo širili žarki na vse strani; ne žarki svetne slave, ne

moči, ampak miline, svetosti in milosti, ki napolnjuje vso okolico. Tih in mil je, kakor oblak dišega dima in razširja svojo sladkost, balzam življenja, moč svoje človeške narave, ki je ozdravila vsako bolezen, ko je bival še na dokler ne napolni naših src in naših domov.

Kdo ne izprevidi, da bo posledica evharističnega kongresa večja ljubezen do Jezusa v presvetem Rešnjem Telesu v vsakem srcu? Hote ali nehoti bomo morali obstati in pomisliti, da smo sami krivi, ako nismo rabili najboljše ga zdravila za vsako zlo, ki tare človeški rod; zakaj po vseh cerkvah bo govor: "Sveta Evharistija in krščanska družina."

Kakšen vtis bo vse to imelo na razum naših nekatoliških bratov? Le največje spoštovanje do našega doslednega zunanega priznanja katoliške vere. Naj nekatoličani slave Boga, naj ga nagovarjajo, naj opravljajo druge verske obrede, nikoli ga ne morejo spoznati, niti ga na tak poseben način počastiti, kakor nas navdihuje njegova pričujočnost, da ga častimo.

Pomagaj, dragi čitatelj, s svojo gorečo molitvijo, da bo ta kongres z božjo pomočjo res največja verska manifestacija, kar jih je še kdaj videl svet.

Velikonočna Nedelja.

ANES častimo sveto žrtev, skrito v tabernaklju ali pa iz postavljeno na prestolu na oltarju, od mrtvih vstalega Zveličarja kralja vseh vekov, veli-

častnega in neumrjočega. Vidimo ga pred seboj kot močnega moža, ki se je otesel trdnega spanja, ki je raztrgal smrtne vezi in vstal in ne bo več umrl. Nadejal si je vsemogočnost in dal novo moč mrtvemu telesu. V kelih svojega presvetega Srca je zbral vsako kapljo svoje krvi, ki je polzela po križu in namakala tla Golgate. Poklical je svojo dušo iz kraljestva smrti in jo je združil s poveličanim telesom. Le angelom je bilo dovoljeno, da so opazovali ta prizor in se veselili slave, ki jo je prejel vsak del njegovega telesa. To telo, ki je še pred nekoliko urami viselo na smotnem križu razmesarjeno, zaljuvano, raztrgano s trnjem, prebodeno z žebli, to telo sije žarke iz vsake rane. Ta velika in občutljiva duša, ki je bila tako žalostna radi izdajstva in človeške nehvaležnosti, razliva sedaj veselje po vsem človeškem telesu. Ta kri, ki je še pred eno uro močila jeruzalemske ulice in Kalvarijo, pluje zopet v svojem prirojenem domu, v presvetem Srcu. Božanstvo, ki je bilo za nekaj časa obsenčeno, ko ga je zapustilo nebo in zemlja ob njegovi smrti, se sedaj kaže v čudežu, ki razodeva, da je bil Zveličar gospodar življenja in smrti.

Častiti ga moramo v tistem strahu in z veseljem njegove Matere, ko sta se prvič srečala velikonočno jutro. Častiti z Marijo Magdaleno, ko je spoznala svojega učenika. Z dvanajsterimi, ko so zginili njihovi dvomi in so bili

vsi ene misli s Tomažem: **"Moj gospod in moj Bog!"**

Duh velikonočnega časa je duh zmagooslavja in veselja. To ni božično veselje, ki je pomešano z žalostjo, da bo ta, ki je bil ravnokar rojen, moral trpeti, ampak je čisto, neskajeno veselje. "To je dan, ki ga je Gospod naredil; veselimo in radujmo se v njem!"

Mnogo velikih dni je bilo v zgodovini človeškega rodu, veselih in sijajnih, ko so bili celi narodi rešeni suženstva ali ko je solnce miru zopet posijalo nanje, toda nikoli še ni bilo tako častiljivega dne. To je velika noč, dan, ki ga slavi ves svet že stoletja kot dan zmage nad grehom in smrtjo, dan, ko je Bog sam zmagal najhujšega sovražnika. To je konec njegovega trpljenja in dela, začetek večne nedelje. Naj bo naše trpljenje in žalovanje, duševno ali telesno, še tako, danes se otesimo teh misli in se veselimo vstajenja.

Ko klečimo pri nogah vstalega Zveličarja, mu povejmo, kako veselimo se danes zavoljo njega, veselimo se, da smo deležni njegove slave in veselja. Zahvalimo ga tudi za veliko veselje, ki ga je napravil svoji materi, apostolom, zvestim ženam in vsem učencem. Zahvalimo ga pa še prav posebno, da nam je pustil svoje poveličano telo v sveti Evharistiji kot poroštvo našega vstajenja. **"Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan."**

Na dan svojega vstajenja je rekel Jezus dvema učencema, ki sta že obupala in zapustila Jeruzalem: "O nespametni in počasnega srca, da ne verujete v vse, kar so preroki napovedali. Ali ni bilo potrebno, da je Kristus vse to pretrpel in tako šel v svojo slavo?" Tu nam Zveličar jasno pove, da je moral trpeti in umreti, da nas pouči, da je edina pot do slave križeva pot, da kupimo

zmagooslavje samo za ceno poraza, življenje za ceno smrti.

Taka je splošna postava. "Ako pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umrje, ostane samo. Če pa umrje, obrodi veliko sadu." Bogat trgovec, slaven državnik, spoštovan zdravnik in vsi drugi, ki so imeli dober uspeh, vsi so se dvignili z velikim delom in trdom.

Ali bomo mi prišli do nebeške slave po širokem potu, ki pelje v pogubo? Ali ni naravno, da trpe vsi deli telesa s trnjem kronane glave? Le tedaj, če z Jezusom trpimo, bomo tudi z njim poveličani.

Ali ne bomo zadovoljni, če trpimo zavoljo svojega Gospoda, če premagujemo napuh, krotimo meso in njegovo poželenje, da nas Gospod preizkuša kakor zlato v ognju?

Pripoznati moramo, da smo mu vedno radi sledili na goro Tabor, ne pa na Kalvarijo. Kadar nas Bog preizkuša s križi in težavami, recimo s svetim Pavlom: "Veselimo se, ker smo sodeležni Kristusovega trpljenja. Ko se bo pokazala njegova slava, bomo se tudi mi neskončno veselili."

Vstajenje je zmagooslavje življenja nad smrtjo, milosti nad grehom in peklom. V sveti Evharistiji nimamo samo spomina na to skrivnost, ampak njeno nadaljevanje. Ta, ki se skriva pod podobno, je tisti, ki je rekel: "Jaz sem vstajenje in življenje; kdor veruje vame, četudi bi bil mrtev, bo živ." On je naše vstajenje in življenje, ker je isti, ki ga je obsodil in katerega prejmemo pri svetem obhajilu. Ko prejmemo sveto obhajilo, izgubimo svojo osebnost, naše življenje je življenje Jezusovo. **"Živim, pa ne jaz, ampak Kristus živi v meni."** Tu najdemo največje poroštvo za svoje vstajenje. Ne bo Bog pustil, da bi naša telesa, ki so bila tolikokrat njegovo prebivališče, za

vedno strohnela. Izpopolnil bo obljubo: "Kdor je moje meso in pije moje kri, ima življenje v sebi in jaz ga bom obudil poslednji dan."

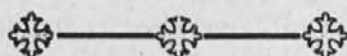
Zato pa večkrat molimo, posebno o velikonočnem času, da bi dosegli to veselje, da bi častitljivo vstali. "Če bomo vstali s Kristusom, iščimo stvari, ki so zgoraj, kjer sedi Kristus na Očetovi desnici."

"Molimo tudi za take, ki še ni-

so vstali, ki še niso prejeli Gospoda v velikonočnem svetem obhajilu. Da bi jih Bog odvrnil od posvetnih skrbi ali od pregrešnih potov, da bi prihiteli k mizi Gospodovi, da bi okusili, kako sladek je Gospod!

Preden zapustimo blaženo pričujočnost vstalega Zveličarja, sklenimo, da bomo hrabro prenašali vse križe in težave, ki nam jih Bog pošlje. Bodimo Kristusu

podobni v trpljenju, če mu hočemo biti podobni v vstajenju. Prezirajmo minljivo svetno veselje in željno glejmo proti svojemu pravemu domu, kamor je šel Jezus, da pripravi prostor za nas. V tem življenju pa se hočemo oprijeti zakramenta, ki ima življenje v sebi, kjer prejmemo Jezusa, kjer se spomnimo njegove smrti in kjer dobimo zagotovilo prihodnjega vstajenja in življenja.

Nekaj živih zgledov iz češčenja presv. Rešnjega Telesa.

1. Sv. Frančiška Ksaverija je tako vlekla neka skrivna moč k presv. Rešnjemu Telesu, da si je izbral vedno tako stanovanje, ki je bilo prav poleg cerkve. O njem pišejo, da je prenočeval — kot drugi Samuel — v zakristiji na golih tleh in hodil vsako noč o polnoči v cerkev, kjer je ostalo noč preklečal in premolil. Tako veliko spoštovanje je imel do najsvetejšega Zakramenta, da je delil, če je le mogel, vernikom sv. obhajilo kleče.

2. Sv. Frančišek Borgia je imel neizrekljivo pobožnost do najsv. Zakramenta. Kjerkoli je bil, si je izbral pri glavnem oltarju poseben kotiček in tja je pohitel nešteto krat čez dan od svojih dnevnih opravil kot v neko varno pristanišče, da se tamkaj odpočije pri svojem Bogu in si nabere novih dušnih sil. Kadarkoli je stopil v tujo cerkev, je po notranjem nadnaravnem nagibu takoj vedel, na katerem oltarju je shranjeno presveto Rešnje Telo — ni bilo namreč takrat vedno le na velikem oltarju — ne da bi pogledal, če klečijo tam ljudje, ali če gori lučka pred njim. Ko je bil zelo bolan in je ležal v tako hudi omedlevici, da so ga morali zdravniki s silo buditi k zavesti, se je takoj sam od sebe zbudil, ko so mu prinesli božjega Sina pod podobo kruha, in je potem

ostal živahen in svež, dokler ni opravil zahvale po sv. obhajilu.

3. Sv. Vincencij Pavelski, veliki dobrotnik trpečega človeštva, je tolikokrat obiskal presveto Rešnje Telo, kolikokrat je sploh mogel, in je tam odpočil od svojih obilnih skrbi in trudov. Kadar je klečal pred Najsvetejšim, je bil kar potopljen v vsemogočnost in ljubezen Zveličarjevo. Zlasti je hitel v cerkev pred tabernakelj takrat, kadar se je moral za kaj važnega odločiti, pa ni vedel sveta. Kakor je Mozes na potovanju skozi puščavo pogosto tekkel v sveti šotor in se tam posvetoval z Bogom, tako je tudi sv. Vincencij našel vedno najboljšega svetovalca v Jezusu, ki je skrit v presv. Rešnjem Telesu. Nikoli ni stopil iz samostana, da se ne bi šel poprej posloviti od njega v presveti Evharistiji. Ravno tako se je šel po povratku vselej zopet takoj pokloniti svojemu Bogu. Zahvalil se mu je za izkazano dobroto in ga prosil odpuščanja za morebitne pregreške. Med dnevnim delom in opravi se mu je duh neprestano mudil pri Jezusu in se zopet in zopet vračal k njemu s kratkimi molitvicami in zdihljeji.

4. Neki veteran iz nemško-francoske vojne l. 1870-1871. pripoveduje o bitki pri Sen Priva (S. Privat): "Medtem ko so gledale

tihe zvezde s temnomodrega večernega neba na bojno polje, na kraj moritve in smrti, ko so se valili dimi in sikali plameni iznad gorečih vasi, je stopal vrli župnik iz Sen Mari o Šen (Saint Mary Aux Chenes) s svojim cerkovnikom po vaških cestah. Cerkovnik je nosil v roki svetiljko in se je vstavil pri vsakem bolniku in vsakem umirajočem, naj je imel nemško ali francosko uniformo. Naglica, s katero je tekal duhovnik od ene strani ceste na drugo, in pa nervozne poteze na obličju so pričale, kako goreče želi, da bi mogel vsem podeliti presv. Zakrament. Kako pa naj to izvrši, ko leži na vasi nad 6000 ranjenecv? Vse hiše in sploh vsa poslopja so bila ž njimi prenapolnjena, da so morali siromake polagati na tlak ob hišah. Tako jih je duhovnik laže spovedoval in tolažil. Še danes ga vidim v duhu pred seboj — pravi veteran — kako se je marsikatero ugašajoče oko še enkrat odprlo in veselo zastrmelo v obraz duhovnikov, ki je hitro govoril besede svete odveze. Kaj se je takrat vršilo v dušah hrabrih fantov in mož, ki jim je vlival mir v dušo in jim polagal sv. hostijo v umirajoča usta, da so šle duše v spremstvu sv. Potopnice skozi vrata večnosti božje! Živela presv. Evharistija, zadnja tolažba umirajočih!

Velečastitim gg. slovenskim duhovnikom:--

Letošnji 28. mednarodni evharistični kongres od 20. do 24. junija bo mednarodni ne samo po imenu in udeležbi, temveč tudi po zborovanjih. Zato bo obstajal iz narodnih sekcij najrazličnejših katol. narodnosti celega sveta.

Tako je glavni pripravljalni odbor tega kongresa sestavljal tudi posebni slovenski pododbor in mu naložil dolžnost, da poskrbi za kolikor mogoče veliko udeležbo tukajšnjih in starokrajskih Slovencev, za stanovanje došlih gostov, zlasti pa za zborovanje v slovenskem jeziku za čas kongresa. Zato bo vse uradovanje tega pododborja, vsa posvetovanja, posebno pa zborovanje za čas kongresa v slovenščini samo del celokupnega kongresa in pride vse v glavno poročilo o shodu.

Na ta shod pride pa iz stare domovine tudi več odličnih mož, v prvi vrsti najmanj dva slovenska škofa. Te bo treba dostojno sprejeti in jim pokazati, da smo ameriški Slovenci tudi v tej novi domovini ostali zvesti svoji veri in svojemu narodu.

Za vse to ogromno delo pa nujno potrebujemo sodelovanja in pred vsem finančne podpore vseh gg. slovenskih duhovnikov, vseh naših katoliških Jednot. Zato se podpisani slovenski pododbor 28. mednarodnega evharističnega kongresa zaupno obrača pred vsem na vse č. gg. slovenske duhovnike s prošnjo, da bi se blagovolili takoj zavzeti za to veliko in sveto stvar in pomagali doseči kolikor mogoče največji vsestranski uspeh. To ne zadeva samo katol. Slovencev, čistaške nadškofije, dasi bodo morali nositi glavno breme, temveč je zadeva vseh ameriških katolikov sploh in zadeva in čast celokupnega katoliškega slovenskega naroda v Ameriki.

Zato prosimo:

1. Da bi nam č. gg. slovenski župniki po svojih župnijah pomagali doseči, da bi se katoliški ameriški Slovenci iz cele Amerike udeležili tega shoda v kolikor mogoče največjem številu, da ne bomo zaostali za ostalimi narodi.

2. Prosimo finančne pomoči od posameznih č. gg. slovenskih duhovnikov, brez ozira na to, med katerimi narodi delujejo, posebno pa od naših slovenskih župnij.

Kako bi č. gg. najlažje dosegli to oboje, prepuščamo popolnoma njih modrosti in previdnosti.

Natisnili smo posebne nabiralne pole za prispevke. Ako bi jih č. gg. želeli, jim jih drage volje pošljemo. Tudi nabiralne kuverte jim lahko preskrbimo, ako jim je ljubše.

3. Prosimo, da bi nam kolikor najhitreje mogoče sporočili, kateri č. gg. se bodo shoda udeležili in žele, da jim preskrbimo stanovanje, in koliko njih faranov pride in za koliko dni. Sporočamo Vam namreč, da so za one dni vsi hoteli že oddani in da bodo kmalu oddana tudi vsa privatna stanovanja, ki jih je dalo ljudstvo kongresu na razpolago. Najprej so računali na en milijon tujcev. Sedaj je gotovo, da jih bo skoraj poldrugi milijon.

Zato pa se podpisani odbor zaupno obrača na vse č. gg. slov. duhovnike in jih nujno prosi, ker smo že pozni, da se takoj zavzamejo za to stvar in blagovole takoj vse urediti.

Sporočamo še, da zahteva glavni odbor 28. mednarodnega evharističnega kongresa, da bo slovenski oddelek imel vsaj tri lastna zborovanja, in sicer eno slovenski duhovniki, drugo slovenski laiki in tretje vsi skupaj, ki mora biti gromovit javni ljudski shod.

Za vsa pojasnila se obračajte na podpisani odbor.

V prijetni nadi, da nam boste, velečastiti gospodje, pomagali pri tem težkem delu, smo Vam z vsem spoštov. vdani v Xtusu:

Rev. John Plevnik, predsed.,
Fater Kazimir, O.F.M., tajnik.

P.S.:—Naši starokrajski gg. škofje bodo gotovo radi obiskali kolikor bo mogoče tudi vse druge slov. naselbine. Zato prosimo vse č. gg. župnike, ki bi radi imeli v svoji župniji te odlične goste, naj nam to kolikor mogoče kmalu sporoče, da moremo pravočasno urediti njih celo potovanje po Ameriki. Njih čas bo jako kratek, zato bo treba skrajne previdnosti, da bo mogel odbor vse urediti. Prosimo tudi, naj č. gg. gospodje sporoče, če bi bili zadovoljni s škofovim obiskom tudi med tednom. Za nedeljo bo mogoče le malo gospodom ustreči. Tudi naj sporoče, kedaj in kako bi želeli ta obisk.

Po ureditvi vsega pota bodo č. gg. pravočasno obveščeni, jim bo li mogoče ustreči in v koliko.

MESEČNI PATRON.

Bl. Krescencija Hoess, devica 3. reda.
Na Nemškem je živel tkalec Hoess, ki je bil sicer ubog, a dober katoličan. Z delom svojih rok je živil sebe, svojo ženo in osem otrok. Mati je zelo skrbela za otroke, siromake in bolnike. Najmlajša hčerka Krescencija se je navzela lepih čednosti svojih staršev. Bila je zelo pobožna in bi rada šla v samostan tretjerednic svetega Frančiška, a ker ni imela predpisane dote, je niso sprejeli. Protestantovski župan se je za njo potegnil zaradi njenega zgledega življenja, in nato so jo sprejeli v samostan. Zaradi svojega uboštva je morala veliko pretrpeti. Z božjo pomočjo je premagala vse težave in z veliko potrpežljivostjo je prenašala vse križe in nadloge. Naposled so jo izvolile celo za predstojnico v veliko srečo za ves samostan, ker ga je modro in previdno vodila. Vsem je bila lep zgled v vsaki čednosti. Sveto je živela in sveto je tudi umrla 9. aprila 1744. Papež Leon XIII. jo je prištel med zveličane device tretjega reda sv. Frančiška leta 1900.

P. A. F.

S frančiškanskih vrtov.

RAGI tretjeredniki! —

Zadnjič sem vam obljubil, da vam bom sproti poročal, kako se otroci sv. Frančiška pripravljajo na proslavo sedemstoletnice blažene smrti našega svetega očeta, ki bo 3. oktobra tega leta. Pravijo, da je obljubiti in storiti preveč. Jaz pa pravim: rajši ne obljubiti kot obljubljenega ne storiti. Nisem pozabil, kaj sem obljubil. Med tem se je precej naših domačih redovnih novic nabralo, ki vas bodo gotovo zanimalo.

Zadnjič vam še nisem vedel natanko povedati, kdaj se začne frančiškansko sveto leto. Zdaj je nepreklicno določeno, da s porcijunkulo, in na porcijunkulo prihodnjega leta se bo končalo. Pred nekaj časom je vedelo časopisje poročati, da bodo tudi frančiškansko sveto leto otvorili sv. oče sami in sicer "na licu mesta," to se pravi: pri Mariji Angelski ali Porcijunkuli, doli v solnčno zlati frančiškanski sv. deželi Umbriji. Kakor je bila ta vest sama na sebi neverjetna in so jo sv. oče sami kmalu dementirali, je vendar veliko povedala. Upravičeno je vsak lahko sklepal iz nje, da frančiškansko sveto leto ne bo zgolj notranje redovno slavlje, ampak nekaj, za kar se ves katoliški svet zanima, gori do najvišjega poglavarja, papeža. Kajti sv. oče, ko so omenjeno časnikarsko raco omenili, niso rekli, da na to niti zdaleka nikoli niso mislili. Nasprotno, iz njihovega

tozadevnega govora je razvidno, da bi to nedvomno tudi storili, ko bi bili prosti. Toda Mussolini, kakor se tudi dobrika Vatikanu in zdaj pa zdaj kako drobtino vrže cerkvi, jim še ni zadosti uglasil pota iz prostovoljnega ujetništva. To so ravno te dni zopet slovesno izjavili. Če radi tega ne bodo mogli v resnici, bodo gotovo v duhu romali k Porcijunkuli, saj so tudi sami sin sv. Frančiška in jih kot vsacega dobrega sina vleče na očetov grob.

Mussolini kajpada ni tretjerednik in takega, kakor zaenkrat je, si tudi ne želimo v svojo sredo, kakor D'Annunzija ne, katerega so nam časopisi že enkrat naprtili. Vendar pa vzvišena oseba sv. Frančiška tudi temu carju "črno-srajčnikov" tako imponira, da je v posebni poslanici pozval narod v deželi in zunaj dežele, naj kar moč veličastno proslavi sedemstoletni jubilej tega velikega sina Italije. V tako vznešenih besedah govori o njem v tej poslanici, da bi človek na prvi pogled mislil: kaj takega more zapisati le najbolj navdušen tretjerednik. Šele, ko človek njegove navdušene besede dobro pretrse in premisli, spozna, da je vse skupaj le tendenciozna komedija. V tem je Mussolini pravi bratec proslulega D'Annunzija. Oba vidita v sv. Frančišku le velikega Italijana, ne pa velikega svetnika. Obema služi za kresilo že itak preveč razpaljenega italijanskega nacionalizma. Tega Mussolini v svoji poslanici niti ne skriva, zlasti tam ne, kjer se obrača na svoje rojake v inozemstvu, katerim polaga na srca, da obstoja zanje,

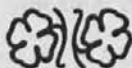
kjerkoli so, vedno le ena domovina, kateri morajo ohraniti svoja srca — Italija. Italijan kake druge domovine ne sme poznati. Zanj ima lahko želodec, ne pa srca. Tako karikature sv. Frančiška seveda mi odklanjamo. Za nas je on internacionalen kot svetnik, ne kot Italijan. Mi bomo obhajali sedemstoletnico **serafinskega** sv. Frančiška, ne pa italijanskega, ker kak italijanski prenapetost v smislu fašizma on nikoli ni bil. Šaj je še črve imenoval svoje bratce, pa bi mu ljudje, katerekoli narodnosti ne bili bratje! Mussolini in njegovi črno-srajčniki, fašisti, pa svoje tuje-rodne podanike teptajo kakor škodljive gosenice.

To pa treba Mussoliniju priznati, da zna celo svetnike v svoj voz vprezati, kakor bogokletno se to tudi sliši. On ve, da je sv. Frančišek ljubljeneč italijanskega naroda. Proti temu toku vseplošnega navdušenja plavati, bi pomenilo žalitev narodnega čuvstvanja. Zato je začel rajši najprej plavati s tokom. Smrtni dan sv. Frančiška je proglasil za narodni praznik. Dal je tiskati posebne jubilejne pisemske znamke. Prav danes smo dobili eno takšno pismo iz Italije. Podolgovate, precej velike so te znamke. V sredi je podoba umirajočega serafinskega očeta s sedmerimi brati ob njegovi smrtni postelji na golih tleh. Zgoraj je napis: VII centenario francescano, — sedma frančiškanska stoletnica. In to niso kake zasebne znamke, kakor jih mi za božič poleg uradnih devamo na pisma, ampak so državne. (Konec prih.)

GLASOVI

od naše Marije Pomagaj

H. B.

KER se mi starokrajske pratike držimo, tiste, ki pozna rdeče in črne svetnike, se je na naši farmi začelo prav pomladno življenje. Rože nam sicer še samo na oknih cveto, pa nič zato. Preveč nujnega dela nas letos čaka, da bi se mogli na nazadnjaško ameriško zimo ozirati, kedaj se ji bo zljubilo reči: Good-bye! Ker takega "gašperčka" niti v napredni Ameriki ne moremo dobiti, da bi celo farmo ogreli in začeli orati, smo se morali za enkrat še znotraj zabarikadirati. Saj nam tudi v notranjosti ne manjka dela. Farmar je v drugi polovici februarja odšel. S tem je prišla tudi farmerska hiša v našo upravo. Taka, kakor smo jo dobili, seveda ni bila za porabo. Dobili smo le gole stene in še te so bile prav za zimo oblečene z umazanym papirjem, dvojnimi, trojnimi, deloma celo s čvaternimi. Ko smo prišli stenam do živega in videli, da je plaster dober, smo soglasno sklenili, da mora ves papir doli, in smo šli takoj na delo.

Naš velezaslužni "gašperček," ki je že v "basementu" užival svoj zasluženi pokoj in postajal vedno bolj indijanski, je znova stopil v akcijo. Prenesli smo ga v farmersko hišo, mu speljali dihalnice v dimnik in ga razgreli, da je bil kakor kuhan rak. Zakaj poleg prvotne službe je dobil še drugo. Predlansko zimo je grel samo nas, zdaj je moral še vodo zraven. Ko sta se z vodo pošteno skregala in vsak po svoje brundala, smo začeli močiti stene in mnogoletno tesno prijateljstvo papirja s ste-

nami se je začelo ohlajati. Strugalnice so ju potem z lahko mujo razdružile. Potem smo zakitali rane, ki jih je ta ločitev kljub temu stala, nato pa začeli delati stenam novo, trajnejšo obleko z oljnato barvo. Notranjost hiše je kmalu začela dobivati čisto drugo, prijaznejše lice. Če pride bivši farmar še kedaj nazaj pogledat, ne bo verjel, da je to nekdanja hiša.

Delo gre tako hitro naprej, da bo najmanj do velike noči vsa notranjost prenovljena. Za to se imamo zahvaliti našemu mojstru, bratu Akurzu, ki smo ga New Yorku ukradli. On je že tam na vse strani "farbal," tako, da mu je ta "job" že v meso in kri prešel. Zato se je z vso vnemo lotil dela. Ko ga mrak prehitel, ima samo eno željo, da bi bili dnevi v marcu tako dolgi kot so junijski. Ker je obenem tudi izučen "karpenter," tu in tam kaj popravi, kar je v teku let odpovedalo, in nadomesti, kar je segnilo. Tako nas bo samo material stal, kar nas bo, delo nič — in to pomeni več kot polovico stroškov prihranjenih. To je frančiškanska unija.

Koj, ko bo ta veliki "gašper" začel malo bolje delovati, bomo pa napravili izpad in zunaj začeli z operacijami. Vsa poslopja bo treba prebarvati. Farmerska hiša potrebuje nove barve, kot razsušena zemlja v pasjih dneh dežja. Samostančku in cerkvi je kompanija dala samo šamrico. Zadnji čas je, da obema damo vrhno obleko. Če se nas kake proste dni spravi dvajset na delo, bomo v dveh dneh pri kraju. Ako bo ob velikonočnih počitnicah kaj top-

lih dni, bo do bele nedelje že vse v novih oblekah. Hiteti je treba zato, ker se bo potem začelo pravo farmersko delo. Poleg tega bi pa do evharističnega shoda in naše slovesnosti tudi bližnjo okolico samostana in cerkve radi olupšali, kar bo zahtevalo dokaj dela. Od ljubljanskega škofa smo dobili pismo, v katerem pravijo, da bodo na kresno nedeljo z veseljem prišli k nam kronat Marijo Pomagaj.

Ker pričakujemo za to slovesnost veliko množico ljudstva iz raznih bližnjih in daljnih krajev in ker bo letošnja sezona še več Marijinih otrok prihajalo k nam kot lani, smo se ponovno obrnili na jolietško kompanijo cestne železnice, naj da tiskati posebne vozne listke do St. Mary's in edino to ime da tiskati v voznem redu, da bodo ljudje vedeli kam iti. Moramo reči, da nam gre kompanija zelo na roko in bo tej prošnji rada ustregla. Tudi kompanija za javno elektriko v Jolietu nam je prav naklonjena. Ko smo prišli sem, je poslala k nam svojega zastopnika s ponudbo, da je pripravljena raztegniti električno omrežje do nas, toda le pod pogojem: \$2700.00 depozita. Ta pogoj je bil za nas s finančnega stališča nesprejemljiv. Inštalirali smo svojo farmersko elektriko. Sicer je dokaj sitnosti ž njo in tudi stroškov, zlasti če ni pri hiši nobenega, ki bi se na stroj razumel. Vendar nam je dobro služila in tudi posebnih izrednih stroškov s popravili nismo imeli veliko. To pa zato ne, ker imamo rojenega mehanika in izvedenega samouka, ki je imel to reč v rokah in jo

je prav izvrstno in požrtvovalno vodil. To je naš klerik, Fr. Benedikt Hoge, O.F.M. A stroj je bil preveč obložen, zlasti pozimi, ko so tako dolge noči. Skoraj neprestano je bil v obratu. Treba je bilo misliti še na enega, posebno ker bomo vedno več elektrike potrebovali. V farmarski hiši je ni, na tiskarno in razne druge stroje, ki naj bi jih gonila, mislimo. Toda preden smo se odločili nabaviti še en stroj, smo ponovno potrkali pri kompaniji za javno elektriko in uspeli. Poslala nam je zastopnika z veseljem poročilom, da bo brez depozita raztegnila električno omrežje do nas in tudi do hiše sester, ki je deset minut hoda od nas. Ni ostalo samo pri obljubi. Takoj so začeli z delom. Do nas so žice že speljane. Fr. Benedikt je s pomočjo drugih klerikov prevzel napeljavo v samostan in inštalacijo v farmarsko hišo. Tako bomo zopet s prav majhnimi stroški prišli do javne elektrike, ki je nam ne bo zmanjkalo. Pa recite, če ni res, da Bog Kranjca ne zapusti!

Še nekaj bi silno radi čimprej izvršili, a pri vsej korajži ne moremo resno na to misliti. Poleg cerkvice je najprivlačnejša točka naše farme majhno jezerce na hribu. Predlansko sezono, ko je bilo polno in se je čolniček zibal po njegovih valčkih, so se naši gostje in romarji najrajši ob njem zbirali. Lani, ko je radi velike suše presahnilo, je tudi hrib izgubil svojo privlačno silo. Neshetokrat smo hodili ob njem in delali načrte, kako bi ga mogli narediti še bolj in trajno privlačnega. Načrt smo sicer imeli, toda izvršitev smo morali prepustiti bodočnosti in sicer ne tako bližnji, ker presega naše delovne in finančne moči. Težko smo ga preložili, ker je bilo ravno lansko suho leto kakor nalašč, da bi se lotili dela. Poklicali smo našega bivšega kontraktorja iz Lemonta, naj poda proračun za izčiščenje in poglobitev. Kakor smo ugotovi-

vili, mora biti na dnu najmanj pet čevljev blata, ki se je kdo ve v koliko letih nagromadilo. Samo za izčiščenje in poglobitev za pet čevljev v sedanji razsežnosti jezerca je podal proračun \$1500.00. Kajpada smo to misel takoj preložili. Prvič je ta vsota za nas v teh razmerah prevelika, drugič pa mi mislimo jezerce še znatno razširiti in mu tudi za suha leta preskrbeti zadosti vode. V ta namen smo zamislili poseben načrt. Kopali bi v hrib nad jezercem in tam naredili lurško kapelo. Za kapelo bi vrtali do žive vode, ki jo je v nepreveliki globini povsod naokrog zadosti. Skozi lurško kapelo bi po skalah voda tekla v spodaj zgrajen vodomet, v katerem bi ribice imele dobrovoljni ples. Ob njem bi bile klopi. Iz vodometu bi voda dalje odtekala v jezerce in ga vedno nanovo zalagala.

Bo-li ta načrt obveljal in se izvršil in kedaj se bo uresničil, je vprašanje novih voditeljev in činiteljev naše bodočnosti. Meni je k srcu prirasel in bi sam rad ves razpoložljiv čas posvetil skorajšnji izvršitvi, ker sem prepričan, da bi bilo potem jezerce magnet za stotine in tisoče. Živce bi si umirili ob njem in ob pogledu na Brezmadežno v ozadju bi ne pozabili, kar so ji prej v cerkvi obetali. Ko bomo imeli svojo živino in stroje, bi polagoma lahko takoj začeli z delom. Vsaj v par letih bi bilo dovršeno. Ako bi se okoliška društva zavzela za to in v ta namen priredila društvene piknike na hribu, bi se dal načrt že prej uresničiti. A pustimo zaenkrat to, preveliki načrti kaj radi dobijo velik — križ ...

KOLEKTA V DENARJU.

(Od 15. februarja do 24. marca.)

Za cerkev Marije Pomagaj v Lemontu. Math Stefanc \$10.00. Po \$5.00: Michael Grdovič, Louis Sran. Po \$2.00: Josephine Bajuk, Jožef Fortuna, Frank Klemen, Mrs. Cimperman. Po \$1.00: Louis Krel, Mr. Grahek, Mr. Jacksic, Mrs. Fitzgerald. Mr. Joseph Drasler \$5.00 za krono Marijino. Mrs. Neža Augustin \$1.50 za orgle.

Za samostan.

Terezija Romanec \$2.00, Anton Runkel \$1.00, Mrs. M. Kavšek \$60.00.

Za kolegij.

Na knjižice nabrali: Mrs. Loushin \$6.50, Mrs. J. Meglen \$11.50, Mr. Louis Komlanc \$20.25, Mr. Joseph Oblak \$6.00, Gertrude Kramer \$5.00, Andrew Tonic \$4.00, St. Alphonse School, Lemont, Ill., \$3.50.

Po \$3.00 so darovali: Mary Bombač, Anton Nemanic.

Po \$2.00 so darovali: Frances Zbašnik, Mrs. J. Arh, Mary Otoničar, Mary Seve.

Po \$1.50: Mrs. Travnikar, Joseph Zorc. Po \$1.00: St. Clara's Academy, Vazot, Pa., Mrs. Majerle, Mrs. Bradley, Mrs. Sever, Mrs. Hiti, Martin Chelik, Mrs. McKiney.

Za Apostolat sv. Frančiška.

Po \$10.00 so darovali: Fannie Selak, Matija Agnič, Joseph Maradik, Margaret Krker, Mrs. Mikulič, Helena Kancar, Helena Stuc, Mrs. Završan, Ana Novak, Neimenovana, Društvo sv. Ane št. 150 KSKJ., Anna Pakiž. — Agnes Augustin \$40.00, Andrew Dranja 26.00, Rozalija in Marija Oblak po \$8.50, Jožef Oblak \$5.00, Anton Oblak \$3.00. Po \$1.00: Stefan Orovec, Jožef Plemel. Po 50c: Jožef Spilar, Mrs. Cimperman, K. Gršich.

Za lučke.

Frances Černigoj \$5.00.

Po \$2.00: Matt Stefanič, Mr. Sustaršič, Jožef Fortuna, J. Meglen, Michael Smrekar.

Po \$1.00: Mrs. Džagan, Anton Fabec, Margaret Krker, Jos. Spilar, Aug. Levstik, Mrs. Kostens, G. Lindič, Frank Male, Jos. Roj, Johana Glinšek, Anna Znidarsich, Lucia Kalan, Anton Žagar, Terezija Tavčar, Neža Završek, Katarina Majerle, Mary Sterk, John Russ, Frances Spilar, Neimenovana, Anton Fiser, Albina Walsh, Tinka Kastelic, Mary Lebar, Jennie Mevzek, Anton Nemanic, M. Delač, Mrs. Bombač, Jožef Sever, Frances Gornik, M. Kobal, Anton Bogolin, Neimenovana, Terezija Kremesec, Frank Spilar, E. Lofani.

Po 50c: Mary Fale, Rose Novak, Mrs. Gaber, Mrs. Bula, A. Gerkman, Frances Ambro. Po 20c: Anna Kronovšek, Mary Fitzgerald, Katarina Urbas, Gert. Močivnik. — Anna Tomas 14c.

Darovi za Ave Maria.

Po \$5.00: Mr. Skoda, Mrs. Perme, Mrs. Angelc. — M. S. \$4.00. Po \$2.00: Steve Bednarik, B. Strucel. Po \$1.00: Mary Sterk, Tony Squah, Regina Skiff, Miss Mevzek, Mary Koren, Steve Zerdin, Josephine Barti. — Mrs. Zaletel 75. Po 50c: Neimenovana, Anna Varjan.

1. Darovi v blagu:

Mr. Math Kremesec, Chicago, Ill.; Miss Agnes Hotujec, Shields, Pa.; Mr. John Mesec, Chicago, Ill., razne jestvine.

Mr. Blaž Moličnik, Rice, Minn.; Mrs. Mary Bulič, Thomas, Va. razne kose obleke in sobne oprave.

Mrs. Fanny Mikuž, Chicago, Ill. dva lepa močna roketa z ročno delanimi čipkami.

2. Darovi v denarju:

Družina Mr. Michael Gorek, Chicago, Ill. \$5.00; družina Steve Ritlup, Chicago, Ill. \$10.00; družina John Spilak, Chicago, Ill. \$10.00; družina Peter Vrashich, Chicago, Ill. \$5.00; Vsi ti darovi so od prekmurskih rojakov za relikvijarij relikvije sv. Križa, ki jo je prinesel iz Evrope Rev. Salezij Glavnik, O. F. M. Dal mu jo je kot spomin na novo sv. mašo Rajni Very Rev. Placid Fabiani, O. F. M., ki je bil dvakrat v sv. Deželi in jo tam dobil. Danes je prepovedano še kak košček od sv. Križa vzeti. Torej te relikvije sploh ni mogoče več dobiti.

Nadalje so darovali v denarju:

Mr. Alojzij Nečimer, Chicago, Ill. \$25 za svečnike ob tumbi pri K. črnih sv. mašab; Mr. Andrej Jelenič, Chicago, Ill. \$7.35; Alojzij Marinič, Chicago, Ill. \$7.35. Ti trije zadnji so plačali črno pregrinjalo za tumbo, Mr. Martin Koshar, Chicago, Ill. \$15.00 za zlat prt pri Mariji Pomagaj.

Za sv. maše so poslali.

Helena Krancar 1 (1), Karol Bregantič 3 (3), Leopoldina Bregantič 2 (2), Alojzij Folmajer 2 (2), Mary Fale 1 (1), Mary Prislant 1 (1), Josephine Dregan 1 (1), Sisters of St. Francis 10 (10), Mrs. Segler 4 (4), Mary Betine 3 (3), J. Wolf 2 (2), Barbara Tota 1 (1), Anna Zalar 2 (2), Anna Kolar 5 (5.50), Mary Žerovnik 1 (1), Albin Sebahar 5 (5), Isti 1 (1), Mary Klein 1 (1), Jan. Cengel 5 (5), Neža Jerič 2 (2), Neža Zaviršek 2 (2), Aloisia Zupanc 1 (1), Karolina Miost 4 (4), A. Gerchman 1 (1), M. S. 1 (1), Anna

Krotec 2 (6), Anna Macarol 2 (2), Peter Fisher 2 (2), Mrs. Thomas 3 (3), Mrs. Sterk 1 (1), Mrs. Gaber 1 (1), Mike Trinko 2 (2), Anna Campa 2 (2), Mary Uhrin 1 (1), Mrs. Trunk 3 (3), Mary Pucelj 2 (2), Mary Cott 1 (2), Mary Palo 2 (2), Jan. Valovič 2 (2), Mary Venisnik 1 (1), Frank Gabrenja 2 (2), John Russ 2 (2), John Kapsh 1 (1), Frances Spilar 2 (2), Jože Zidar 1 (1), Anna Kronovšek 1 (1), Terezija Vercel 1 (3), Regina Skiff 1 (1), G. Lindič 2 (2), A. Gerchman 3 (3), Joseph Raj 1 (1), Mary Elkie 1 (1), Anton Runkel 1 (1), Vivtoria Kapsch 1 (1), Mary Spah 1 (5), Frances Tomba 1 (1), Mr. Zelko 2 (2), Michael Grdovic 6 (6), Anton Shager 4 (4), Mary Smole 1 (1), Katarina Geršuh 1 (1), Johana Vais 1 (1.50), Albina Vale 2 (2), Mrs. Hladnik 5 (5), Tinka Kastelc 1 (1), Mary Herpel 1 (2),

Neimenovan po Mr. Mladiču 2 (2), Ivana Varšek 1 (1), Mike Kočevar 3 (3), Mrs. Pogorelec 2 (2), Vincencij Spilman 1 (2), Andrew Tomec 1 (1), Joseph Svigel 1 (1), Mary Mladič 1 (1), Mary Maček 1 (1), Mary Nemanič 1 (1), John Zaletel 2 (2), Anna Bodnar 2 (2), I. Mrvar 2 (2), N. N. 2 (2), Frank Drasler 5 (5), R. Smole 2 (2), Mike Stefanc 1 (1), Frank Perovšek 2 (2), Lena Kocjančič 1 (1), Mary Zidar 1 (1), Mary Toloni 1 (1), Mrs. Bombač 2 (2), N. N. 1 (1), Gert. Močivnik 2 (2), Mr. Blaževič 1 (1), Neimenovana 2 (2), Mr. Agnič 5 (5), N. N. 5 (5), Mr. Silc 5 (5), Neža Legat 1 (1), Frances Triplat 2 (2), Anna Pisut 1 (1), Mrs. Lavrič 7 (7), Matija Mlakar 1 (1), Jos. Sever 1 (1), Mrs. Pravnikar 2 (2), Berta Pečjak 1 (1), Benediktine Sisters 5 (5), Elizabeth Helby 1 (1), Mary Klobučar 1 (1), Mike Smrekar 3 (3), M. Zakrajšek 1 (1), Barbara Kolbezen 1 (1), Blaž Maličnik 1 (1), John Eržen 2 (2), John Rojč 1 (1), Neimenovana 1 (1).

V pojasnilo glede mašnih intencij pri Mariji Pomagaj v Lemontu:

Tiha sv. maša.....	\$1.00
Tiha sv. maša z kakšno posebno željo t. j. dočlen dan, oltar	1.50
Peta slovesna sv. maša	5.00
Peta črna sv. maša z Libero	5.00

ZAHVALE.

....Ottawa, Ill. — Zahvaljujem se sv. Antonu za uslišano prošnjo v težki nadlogi. Mary Medic.

V boleznih sem imela vedno pri sebi podobno Marije Pomagaj in se ji zahvaljujem za tolažbo in zopetno zdravje.

Jennie Mevžek.

Milwaukee, Wisc. — Prisrčna hvala Mariji za uslišano prošnjo in prilagam 1 dolar v podporo listu. Marija Kokalj.

Cel mesec maj je posvečen prebl. Devici Mariji. Njej v čast se opravljajo šmarnice. Kdor hodi k šmarnicam ali pa doma vsak dan kaj moli v čast Materi Božji, dobi vsak dan 300 dni odpustka, enkrat v mesecu pa dobi popoln odpustek pod navadnimi pogoji.

Pobožnost v čast Jezusovemu Srcu. Kdor prejme šest petkov po vrsti pred praznikom Jezusovega Srca sv. obhajilo in moli na namen sv. Očeta, dobi vselej popoln odpustek.

Pobožnost se prične 30. aprila in konča 4. junija.

Pobožnost 9 torkov v čast sv. Antonu. Kdor se v cerkvi udeleži te pobožnosti ali doma moli 9 torkov nekaj v čast sv. Antonu, zadobi popoln odpustek vsaki torek, ako prejme sv. zakramente in moli na namen sv. Očeta.

Ti torki so:

13. aprila, 20. aprila, 27. aprila, 4., 11., 18., 25. maja in 1. in 8. junija.

Šestnedeljska pobožnost na čast sv. Alojziju. Kdor prejme po vrsti 6 nedelj pred praznikom sv. Alojzija sv. obhajilo in moli na namen sv. Očeta, zadobi vsako nedeljo popoln odpustek. Ni treba za te tu navedene pobožnosti iti posebej k spovedi. V zadobljenje odpustkov naj se opravi spoved vsakih 14 dni enkrat.

6 nedelj pred praznikom sv. Alojzija je: 16., 23., 30. maja in 6., 13., 20. junija. Praznik sv. Alojzija je 21. junija letos v ponedeljek.

NA RAZGLEDU.

H. B.

BOLJŠEVIKI v Meksiki vedno huje divjajo proti cerkvi. Pripravljena je razlasitvena postava cerkvenega premoženja. Cerkevno premoženje je take tiče vedno in povsod najbolj v oči bodlo. Za tatu in roparja nihče rad ne velja, ropati pa hoče, ker se mu delati ne ljubi, zato pod kako na videz lepo masko skrije svoje dolge prste. Včasih je bila ta maska socialni demokratizem. Ker je pa te tatove in roparje ljudstvo le za take spoznalo in jim v zakrinkani obraz vrglo "dajmo krast," so si nadeli masko komunizma in boljšeizma, pod katerimi pa tiče isti dolgoprstneži. No, ukradena reč še nikoli nikomur ni blagoslova prinesla, naj jo s kakoršnokoli krinko pokrije in ga meksikanskim roparjem in tatovom tudi ne bo. Mesto da bi ta nesrečna država, ki je bila vedno nekaj "coperski kotel," kakor Balkan, tem banditom na prste stopila in jih kam na varno deportirala, pripravlja deportacijo tujerodne duhovščine, kakor bi bili ti njeni Sicilijanci. Stric Sam se ima sicer za nekakega "vačmana" te ponorele sestre, a pravi, da ni za to postavljen, da bi cerkevno premoženje in duhovnike "vačal." To je nazadnje res. Vsekako bi bilo bolje zanj, če bi se tukaj v svoji neposredni bližini malo vmes vtaknil, kakor da se meša v evropske homatije, pri katerih utegne nazadnje sam ceho plačati. Če je res — in jaz verjamem, da je, kar piše Dimitrij Merešovskij, da boljšeizem ni samo ruska nevarnost, ampak svetovna, kar se danes že očitno vidi, potem je prav tako res, da mehikanski boljšeizem ni samo mehikanska, temveč tudi ameriška nevarnost. Boj proti cerkvi je samo ena karta svetovnega in mehikanskega boljšeizma. Če se Amerika že za to karto ne briga, bi se morala vsaj za druge, ki se je tičejo. "Ne vmešavanje" v tuje zadeve, ki se indirektno le tudi nje tičejo, se bo prej ali slej nad njo samo maščevalo. Svarilen vzgled je bivša Avstrija, ki je na ta način papeža izdala in končno sama tako temeljito po glavi dobila, da je podlegla.

ZA duhovniški kolar se je skril neki newyorški navihaneec Dominik Roche. Pod to firmo je že marsikaterega opeharil za razne večje in manjše svote. Sicer mu večkrat sreča ni bila povsem mila, ker je menda preslabo igral duhovniško vlogo. Po raznih ječah je radi tega že pokoro delal. A komaj je bil prost, je že zopet

postal "duhovnik." Zadnje dni so ga v New Yorku zopet razkrinkali kot grdega goljufa, ko je ravno mislil nekaj denarja kasirati. V očeh ljudi te vrste je duhovnik izvržek človeštva, a če jim je treba kakega priporočila, se ne bodo skrili za rdečo socialistično kravato, ampak za kolar.

REDEK slučaj je vsekako, če mati doživi zlato mašo svojega sina. In tak slučaj se je zgodil na Francoskem. Abbe Bertrac je imel med zlatomašniškimi svati tudi svojo mater. Nekaj še bolj izrednega je bilo pa to, da je isti dan sin pel zlato mašo, ko je mati obhajala svoj stoletni rojstni dan. In tako dobro je mamica nosila sto let na svojem hrbtu, da je ta dan sama šla v cerkev k zlati maši in prejela sv. obhajilo iz rok sina zlatomašnika.

MUČENIŠKI nadškof in nekdanji katoliški prymas Rusije, Most Rev. John Cieplak, ki se je prišel osebno zahvaliti našemu predsedniku Mr. Coolidge-u, da se je potegnil zanj pri boljševiski vladi, je v St. Mary's Hospital, N.J., podlegel pljučnici. Kakor so ga kot narodnega junaka povsod sprejemali in pozdravljali, kjerkoli se je pokazal, zlasti njegovi ožji rojaki Poljaki, tako je bil tudi njegov pogreb v New Yorku triumfalen. Se razume, da je domovina truplo svojega velikega sina zahtevala domov, da mu v svojem naročju postelje zadnjo posteljo. Ravno se je odpravljala domov, da zasede nadškofijsko stolico v Vilni, ki mu jo je sveti oče za časa njegovega bivanja v Ameriki določil, a je Bog drugače sklenil. Tako bodo njegove ovčice dobile mrtvega pastirja v svojo sredo, predno so živega spoznale. Pač redek slučaj...

NIGER novomašnik — to gotovo ni kaj vsakdanjega. Tisoče novih sv. maš je že bilo v Ameriki, a do sedaj je samo še šest črncev zapelo novomašniško glorio. V nedeljo, 28. februarja, je sedmi stopil pred altar cerkve sv. Elizabete v Chicagi. Ta je Rev. Norman Duckette. Umevno je, da je bila vsa kolonija katoliških črncev v Chicagi na nogah, da dostojno proslavi ta izredni dan.

DOM za duhovne vaje, ki so ga po inicijativi Njega Eminence kardinala Mundeleina nemški frančiškani otvorili v Mayslake, Ill., ima vedno večjo privlačno silo. Število prominentnih katoliških mož, ki se tam duhovno pomlajajo, je čez

dalje večje. Zdaj se je med Kolumbovimi vitezi začelo živahno gibanje za duhovne vaje tam sredi tihe narave ob krasnem jezeru. Tudi posamezni Slovenci, med njimi naš prijatelj Mr. Vraničar iz Joliet, so se že potegnili v to naravno in duhovno samoto. Tudi mi mislimo na nekaj tacega, seveda ne v tolikem obsegu, vsaj za zdaj ne. Naš farmar je odšel. S tem je farmarska hiša sama po sebi prešla v našo upravo. Ravno te dni jo čistimo in popravljamo. Do poletne sezone bo v redu. Eno ali dve sobi bomo rezervirali za naše prijatelje in goste. Na razpolago boste takim, ki bi hoteli tu pri Mariji Pomagaj preživeti par dni v naravni in duhovni samoti, ter se telesno in dušno okrepčani vrniti k svojim svetnim opravkom. Pozneje upamo dati še več prostora v ta namen na razpolago.

AMERIKA je bila do zadnjega časa glede zunanje misijonskega dela sorazmerno precej zadaj. Da misijonarjev ni mogla pošiljati v paganske misijone, je umljivo. Saj ima doma še vedno pomanjkanje duhovščine. Pač pa bi bila denarno lahko več storila kakor je. Odkar se je organizirala "Bratovščina za razširjanje sv. vere," se je glede kolekte za zunanje misijone naenkrat dvignila nad vse ostale narode. Tozadevno poročilo pravi, da njen misijonski sklad za preteklo leto nadkriljuje prispevke 52 drugih narodov skupaj, in to kljub temu, da ostane 40 odstotkov misijonskih prispevkov za misijone domače dežele. Ko bi pagani vedeli, koliko njihovih modernih tovarišev biva v Združenih državah, bi najbrž rekli: vse za domače misijone porabite! Statistika dokazuje, da je med nami 60 odstotkov takih, ki ne pripadajo nikakemu verskemu izpovedanju. Če pomislimo, da obiskuje 90 odstotkov otrok brezverske javne šole, se bodo v prihodnosti ti moderni pagani bolj gotovo še namnožili kot zginjali...

SESTSTO Klanov države Connecticut je "in corpore" izstopilo iz organizacije in svoj izstop ter vzroke zanj v posebni spomenici javilo voditeljem teh maskiranih "vitezov." Ta spomenica vsebuje precej popra. Med drugim pravi, da je klanstvo blasfemična, bogoskrunska karikatura protestantizma, protiprotestantsko, protikatoliško in protijudovsko. Noben Amerikanec, vreden svojega imena, ne more več spadati b tako degenerirano organizacijo, ker ni samo na celi

črti protiverska, ampak tudi protiameriška. Kakor se tedaj vidi, je klanstvo doseglo svoj višek in se začelo razkrajati. Ne bo morebiti dolgo, ko bodo Klani "vitezi von Habenichts."

NAS PREZIDENT Coolidge sicer ni katoličan, sicer pa osebno veren mož in kot prezident navdušen zagovornik verske vzgoje. Vera je podlaga socialnega reda in napredka, to je bil že ponovno predmet njegovih govorov ob raznih slavnostnih prilikah. Zadnjič je na Washingtonov rojstni dan o tem zopet obširno razvijal svoje misli. Vera in moralna, je med drugim dejal, ste nociteljici politične prosperitete, napredka. Kdor spodkopuje ta dva stebra socialne blaginje, naj se nikar ne šteje med patrijote. Naša dežela stoji na trdnih tleh. Za to se ima zahvaliti šoli in cerkvi. Naši "pristni" rudeči Amerikanci so kajpada drugega mnenja.

NOVI čudodelniki so se pojavili v Mehiki. To so štirje Indijanci. Pravi, da imajo nadnaravno moč zdravljenja. Koliko nadnaravne moči je v njih, se vidi iz tega, ker je prvi pogoj, ki ga stavijo bolniku, da mora na celi črti obračunati s katolicizmom. Rožni venec, škapulir, svete podobice, križ, sploh vse kar je pri njem in v njegovi hiši katoliškega mora prej v ogenj, predno mu morejo s svojo "nadnaravno" močjo blizu. Kljub temu imajo možakarji več pacientov iz vseh krajev Mehike in Teksasa kot najbolj sloveč zdravnik. Domov se vračajo temeljito ozdravljeni, ne na telesu, ampak na žepu. Kdor se ni zadosti založil z živnetajočo medicino, mora pač peš romati nazaj. Razumnejši ljudje so mnenja, da so to od vlade najeti "švindlarji." Ona hoče imeti dokaz, da je vera res samo za poneumnevanje ljudi, kar je že stara socialistovska fraza.

V MUČNEM položaju so bile sestre Zalostne Matere Božje v Tomahawk, Wis. V spodnjih prostorih je nastal požar. Ko so to opazile, se je ogenj že tako razširil, da jim ni bilo več mogoče iz hiše. Kako naj se rešijo? Ogenj je že sikal v zgornje prostore. V pravem pomenu besede jim je vedno bolj vroče postajalo pod nogami. Družega jim ni kazalo kot skozi okna poskakati ali se prepuštili plamenom. V tem zadnjem slučaju je bila smrt in sicer strašna smrt gotova v prvem le vrjetna. Niso se pomišljale, saj ni bilo časa. Poskakale so skozi okna, kakih dvajset čevljev globoko. Ubila se ni nobena, pač pa so vse, pet jih je, ranjene. Ena si je nogo zlomila. Tako človek ni nikjer varen. Spodaj ga lahko bandit zaloti, zgoraj pa ogenj.

OČE delavstva, občeznani Rev. Kolping, ustanovitelj in duša nemškega "Gesellenverein" (Društvo pomočnikov), ni bil samo socialno delaven, ampak tudi

osebno svet mož. Ljubezen mu je narekovala tisto očetovsko skrb in apostolsko prizadevanje za uboge, versko in moralno tolikim nevarnostim izpostavljene delavske vajence. Zato je naravno, če je katoliško delavstvo Nemčije, ki še danes uživa sadove njegovega truda, poslalo na sv. očeta prošnjo, da bi ga proglasili za blaženega. Ako se to zgodi, bo katoliško delavstvo imelo svojega najizrazitejšega patrona.

RUSKA konvertitinja, baronica Katarina Hueck, hodi po Ameriki kot propagatorica vzvišene misli zedinjenja pravoslavne s katoliško cerkvijo. Predava o tem predmetu v raznih katoliških institutih. Ker je že za dva meseca naprej odana, je znamenje, da se je tudi katoliška Amerika začela zanimati za to vprašanje. Že to veliko pomeni.

GOSTOLJUBNOST je lepa čednost. Nam Slovanom se v precejšnji meri pripisuje, še v večji si jo morda pripisujemo sami. Pa tudi drugi narodi, četudi niso tako mehki kakor mi, se odlikujejo v njej, a tudi gledajo, da se ne zlorablja. Taki so n. pr. Abesinci. Oni imajo glede gostoljubnosti sledeča pravila: Tujca, ki pride v hišo prvi dan smatraj za samega sina božjega in mu temu primerno streži. Drugi dan, če še ostane v hiši, ga imej za človeškega otroka in mu tako tudi postreži. Ako pa ostane še tretji dan, ti bodi kot izrodek opice in temu primerna postrežba.

MOŠKO besedo je izrekel znani pisatelj konvertit G. K. Chesterton. Dejaj je: Katolicizem je edino normalna in naravna vera. Dosledno ni na mestu vprašanje, zakaj je kedo katoličan, ampak le zakaj kedo ni. Vedno povdarjanje, zabičavanje in priganjanje k obrambi vere in cerkve se mu zdi premalo, kar se od prepričanega katoličana zahteva. On vprašuje: Potrebuje morda vera in cerkev braniteljev? In odgovarja: Ne toliko braniteljev, kot junaških prvoboriteljev, ki se ne strašijo preiti iz defenzive v ofenzivo. Zakaj naj bi bili katoličani vedno le v defenzivi? Zabičavajte jim, naj zaušnic ne prejemajo samo, temveč jih tudi dele. Za eno naj vrnejo dve, ne sicer osebam, ker to bi bilo proti evangelijskim naukom, pač pa zlu in zmoti, kjerkoli dvigneta glavo.

ZA ODPAD od katoliške cerkve in prehod v pravoslavje delajo nekatere uradne osebe v Srbiji. Na nekem sestanku v Skoplju, na katerem so bili navzoči mej drugimi metropolit Varnava in general Terzić, je veliki župan Vidović javno napadel papeža in obetal odpadnikom razne ugodnosti od strani državnih oblasti. Tistim, ki so se dali tej propagandi zvoditi, so pri odpadu bili za botre razni višji državni funkcionarji, med njimi

general Ristič. Tudi slavnostnega banketa v počast odpadnikom so se vdeležile civilne in vojaške oblasti. Poslanec Rev. Dr. Hohnjec je ministra za notranje zadeve interpeliral, če mu je vse to znano in kaj misli ukreniti, da se kaj tacega ne bo več dogajalo.

ZA sedemstoletnico sv. Frančiška bo več v sluhu svetosti umrlih članov reda proglašeni za blažene oz. svetnike. Prvi blaženi bodo takozvani damaški mučenci. Osem jih je, med njimi en Tirolec, P. Engelbert Kolland. Leta 1880. so bili od Druzov umorjeni. Če Druzi v sedanjih bojih s Francozi vspejo, jim zna še kaj novih slediti.

SPREOBRNIL se je francoski modroslovec August Comte. V Florenci se je seznanil s frančiškanom P. Bernardom, pri katerem je opravil dobro sv. spoved. O spremembi, ki jo je potem čutil v svojem srcu pravi: Še nikoli nisem čutil takega miru in takega pokoja v svoji duši, kakor v tisti mali celici P. Bernarda, ko mi je odvzel težko breme, ki me je težilo. Iz njegovih rok sem sprejel tudi obleko tretjega reda, na katero sem bolj ponosen kot na knežjo. Bog mi odpusti vse napake in mi dodeli milost, da ponesem to obleko s seboj v grob.

KARMELIČANKA je postala belgijska kraljeva hči Marija Jozefa. Časopisje jo je že na vse strani možilo. Ne dolgo tega je vedela poročati, da bo vzela italijanskega prestolonaslednika. Svet pač ne pozna za žensko drugega vzora kot moža, zlasti za kake kraljeve hčere ne. A včasih mu tudi katera teh štrene zmeša. Kajpada se ne more načuditi, da se celo na kraljevih dvorih najde tolika idealnost.

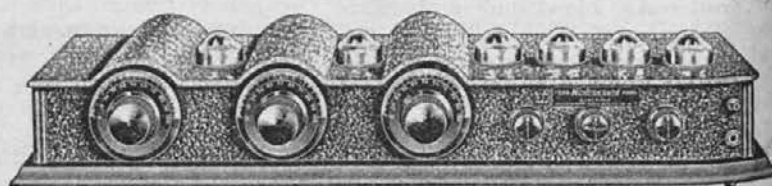
MARIJINI PRAZNIKI V APRILU.

Dne 26. aprila obhajajo v nekaterih krajih praznik Matere božje dobrega sveta. Ako si bil v Ljubljani v frančiškanski cerkvi, si videl na ženski strani na oltarju sv. Teodata, nad njegovim truplom, podobo Matere božje dobrega sveta. Enaka podoba se je prikazala v mestu Genozanu blizu Rima v cerkvi na zidu dne 25. aprila leta 1356. Nobeden ni vedel, odkod in kako je prišla ta podoba Matere božje. Med drugimi romarji sta prišla tudi dva v nenavadno obleki; bila sta iz Skadra v Albaniji. Tam je bila prej ta čudodelna podoba. Menijo, da ne bi prišla v roke Turkom, so jo angeli prenesli iz Skadra na Laško, kjer je še sedaj. Postala je sloveča božja pot. Papeži so dovolili posebno sveto mašo za 26. april; v lavretanskih litanijah so pridjali "Mati dobrega sveta, prosi za nas!" Ta Marijin praznik obhajajo samo v nekaterih škofijah in krajih.

V težavnih zadevah prosi Mater božjo dobrega sveta, razsvetljenja in pomoči, da jih boš modro in previdno reševal.

NAŠ RADIO

Podbrezje pri Podnartu, Slov. — Vaši listi so izvrstni — marsikaj sem porabil že v pridigah. Bog blagoslovi trud za blagor Slovencev v Ameriki! Iskrene pozdrave vsem!

R. Vondrašek, župnik.

Lepo Vas pozdravljam kot Vaša zvesta naročnica in Vam z veseljem naznanjam, da je naš štrajk vendar enkrat končan. Trajal je skoraj 6 mesecev in med tem časom ni bilo prav nobenega zaslužka. To nas je zelo zadelo, zato mnogi nismo mogli pravočasno poslati za list Ave Maria. Kakor hitro dobimo prvo plačo, bom poslala. Ne morem Vam popisati uboštva in siromaščine, ki je bila med ljud-

mi v teh mesecih. No, hvala Bogu, sedaj se zopet obetajo lepši časi. Lepo pozdravljam uredništvo vdana **A. S.**

Slovenski radovednež. — Prosim, kakšno stališče zavzema kat. cerkev v vprašanju, kako je treba pokopati mrtvorojeno dete katoliških staršev? Jaz mislim, da mora biti otrok pokopan na katoliškem pokopališču na za to odmerjenem prostoru. Prosim, povejte mi v listu, če je moja misel prava.

Odgovor: Vaša misel je popolnoma prava.

Ely, Minn. — Pri nas je bil sv. misijon za Slovence v času od 14. do 21. marca,

ki ga je vodil urednik Ave Maria, č. g. Bernard Ambrožič. Na priporočilo več tukajšnjih naročnikov slovenskega nabožnega lista Ave Maria me veže dolžnost, da se v imenu vseh naročnikov naše župnije v Ely iskreno zahvalim čestitemu gospodu Rev. Ambrožiču za njihovo velekorisno in uspešno delo za dušni blagor župnije sv. Antona Pad. V resnici nad vse vzvišeno je misijonarsko delo v vinogradu Gospodovem, zakaj po njegovem neumornem delovanju se je mnogim povrnil dušni mir, ki je prinesel blagoslov in zadovoljnost srca.

V imenu naročnikov Ave Maria:

Jos. Peshel, zastopnik.

Odpustki meseca maja.

Urejuje Rev. John Miklavčič.

1. Sobota, prva v mesecu — Sv. Filip in Jakob. — Popoln odpustek za vse vernike, ki prejmejo sv. zakramente in opravijo kako pobožnost na čast Brezmadežni, da nekoliko zadostje za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. Očeta.

3. Ponedeljek. — **Najdenje sv. Križa.** Ta praznik je glavni praznik za provincijo sv. Križa v Ljubljani in za podružnico v Lemontu. Popoln odpustek vsem vernikom v samostanski ali župni cerkvi oo. frančiškanov.

4. Torek — sv. Monika. **Četrty tork** v pobožnosti sv. Antona. Popoln odpustek vsem, ki obhajajo pobožnost 9 torkov v čast sv. Antonu in članicam društva krščanskih mater in žena.

5. Sreda, prva v mesecu, posvečena sv. Jožefu. — Sv. Pij, papež. — Popoln odpustek vsem onim, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu.

6. Četrtek, prvi v mesecu, posvečen presv. Rešnjemu Telesu. — Sv. Janez ap. pred latinskimi vrati. Popoln odpustek članom bratovščine presv. Rešnjega Telesa in članicam altarnega društva.

7. Petek, prvi v mesecu, posvečen presv. Jezusovemu Srcu. — Sv. Stanislav, škof in mučenik. — Popoln odpustek vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakra-

mente in nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in članom bratovščine presv. Rešnjega Telesa.

7. Nedelja, druga v mesecu. — Popoln odpustek članom društva Najsv. Imena.

11. Torek — **peti tork** v pobožnosti sv. Antona. Popoln odpustek kakor 4. dan.

13. Četrtek. — **Vnebohod Jezusov.** — Sv. Peter Regalat. — Popoln odpustek za ude Marijine družbe, udom bratovščine, sv. Družine in karmelske Matere Božje ter tretjerednikom.

Za tretjerednike **VESOLJNA ODVEZA.**

14. Petek, se prične devetdnevna pobožnost v čast sv. Duhu. Kdor se udeleži v cerkvi te pobožnosti ali jo doma opravlja, zadobi popoln odpustek enkrat v teh 9 dneh, ako prejme sv. zakramente.

16. Nedelja. S to nedeljo se prične šest-nedeljska pobožnost v čast sv. Alojziju. Kdor od danes naprej šest nedelj po vrsti prejme sv. obhajilo in nekaj moli ali premišluje ali sploh kaj dobrega stori na čast sv. Alojziju, dobi vsako nedeljo popoln odpustek.

17. Ponedeljek — sv. Paskal, spoznovalec 1. reda, patron društvom, bratovščinam in drugim dobrodelnim napravam v čast presv. Rešnjemu Telesu. — Po-

poln odpustek vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška in tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

18. Torek — sv. Feliks, spoznovalec 1. reda. **Šesti tork** v pobožnosti sv. Antona. Popoln odpustek kakor 4. dan. Popoln odpustek za tretjerednike kakor 17. dan.

19. Sreda — sv. Ivo, spoznovalec 3. reda. — Popoln odpustek kakor 17. dan.

20. Četrtek — sv. Bernardin spoznovalec 1. reda. — Popoln odpustek kakor 17. dan.

23. Nedelja — **Binkošti.** Prihod sv. Duha. — Popoln odpustek udom karmelske bratovščine.

Za tretjerednike **VESOLJNA ODVEZA.**

24. Ponedeljek — **Marija, pomočnica kristjanov,** patrona samostana oo. frančiškanov v Lemnotu.

25. Torek — sv. Magdalena Paciška. **Sedmi tork** v pobožnosti sv. Antona. — Popoln odpustek kakor 4. dan.

30. Nedelja — **Sv. Trojica.** Konec velikonočne spovedi. — Popoln odpustek istim kakor 17. dan in vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sveti rožni venec. Za tretjerednike **VESOLJNA ODVEZA.**

KAKŠNO POHIŠTVO IMATE?

Kakoršno je v hiši poništvo (oprava), tako je tudi stanovanje. Moderno pohištvo naredi moderno stanovanje.

V hiši ne sme biti ne preveč in ne premalo pohištva, ampak ravno zadosti. Potem je stanovanje lepo in imate dovolj prostora za komodno sprehajanje. Pohištvo (oprava) mora biti pa tudi taka, da se strinja s prostorom in namenom, potem bo v vaši hiši red in dober okus, ker bo vse v skladu z določenim namenom.

Ali je danes v vaši hiši vse tako? Ali bi se ne dobil še prostor za nov komad pohištva? Poglejte dobro vse okoli po vaših kotih, morda se dobi prostor za gugalni stol ali pa kaj drugega.

Imate li tla dobro pokrita? Mogoče je treba Linoleuma ali pa pogrinal (Rugs) in drugih takih stvari, ki izboljšujejo vaše sobe in zmanjšajo gospodinjska dela.

In kako je z vašo posteljo, imate li dobro blazino? Posebno v zimskem času je to zelo potrebno, ker vas greje, in počitek na novi blazini je vse kaj drugega, kakor na stari in potlačeni.

Tudi mogoče veste za katerega fanta in dekleta, ki se mislita poročiti? Za take imamo prav fino pohištvo in vse, kar se potrebuje. Cene pri nas so najugodnejše in poštena trgovina. Vedna nas brez skrbi priporočajte, mi bomo gledali, da bodo odjemalci dobili vse v pravih cenah in pravo blago. V naklonjenost se priporočamo:

A. GRDINA & SONS

6019 ST. CLAIR AVENUE,

CLEVELAND, O.

(Vsem, ki se pripeljejo do nas, da kupijo blago, se povrnejo vožnji stroški.)

V JUGOSLAVIJO

vas odpravimo z največjim parnikom. Mi vam preskrbimo pos, vizum, izkaz o naplačanju davka na vaše dohodke in dovoljenje za povratek nazaj v Ameriko. Naši zastopniki skrbijo za vas na potovanju. Mi zastopamo vse parobrodniške družbe in vas odpravimo s katerimkoli parnikom sami želite.

DENAR V JUGOSLAVIJO

pošiljamo po najcenejši ceni in vsaka pošiljatev je izročena v najkrajšem času. Prepričajte se!

KASPAR AMERICAN STATE BANK

Gotovina in preostanek
\$20,000,000.00

1900 BLUE ISLAND AVE., Corner 19th STREET, CHICAGO, ILL.

VARNA BANKA ZA VLOŽITEV VAŠIH PRIHRANKOV.

MARTIN LAURICH

Prvi in najstarejši Slovenski trgovec s hišami in zemljišči v Chicagi, rojakom jamčim, da boste vedno pošteno postreženi. —

MARTIN LAURICH

Real Estate Office — Phone Canal 5777

1900 West 22nd Place,

Chicago, Illinois.

JOHN J. POWALISZ, JR.

STATE LICENSED PLUMBER

Main and Lemont Streets,

Lemont, Illinois

Phone 38 - R.

JOSEPH PERKO

2101 West 22nd Street,

Chicago, Illinois

SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI. — NAJBOLJŠE BLAGO
IN ZMERNE CENE.

FRANK BANICH

1902-1904 West 22nd Street,

Chicago, Illinois.

NAJVEČJA SLOVENSKA TRGOVINA Z OBLEKO.

Rojakom se priporoča za naklonjenost. — Blago razpošilja na vse kraje Z.
D. in tudi v stari kraj. —

MATH KREMESEC

SLOVENSKI MESAR

1912 West 22nd Street,

Chicago, Illinois

Phone Canal 6319

Zaloga svežega in prekajenega mesa.

Poklon od

FIRST NATIONAL BANK

Lemont, Illinois.

JOHN KOSMACH

EDINA SLOVENSKA TRGOVINA S ŽELEZNINO.

Vedno velika zaloga različnih barv in stekla.

JOHN KOSMACH

1804 West 22nd Street

Chicago, Illinois.

Sprejema vsa stavbinska dela. Popravlja hiše. Poklada stenski papir. —
Rojaki podpirajte svojega rojaka.

Vi ne morete biti zdravi

brez notranjega reda in čistosti.

**Triner's Bitter
Wine**

vam očičuje črevesje, je
ohrani čiste in v redu. Je
najboljše zdravilo proti
slabemu teku, zaprtju,
glavobolu, nervoznosti in
vsem drugim notranjim
nerednostim.

Dobite ga pri vseh
drugistih.

JOSEPH TRINER CO.

1333-45 S. Ashland Ave.
Chicago, Ill.

FIDELITY ELECTRIC SHOP

FRANK SHONTA, lastnik

2049 W. 22nd St., Chicago, Ill.

Velika zaloga vseh električnih potrebščin.

Phone Canal 5190

J. N. PAZDERTZ

SLOVENSKA GROCERIJA IN
MESNICA.

Najboljše blago in zmerne cene.

Cor. Center and Hutchison Streets,
JOLIET, ILLINOIS

MICHAEL TRINKO

PLASTERING CONTRACTOR.

Slovenec se priporoča.

2114 W. 23rd Pl., Chicago, Ill.

JOHN F. GLOMB

— FOTOGRAF in SLIKAR —

2006 W. 22nd St., Chicago, Ill.

ANDREW GLAWACH

— AUTO LIVERY —

Svoji k svojim.

Phone Canal 5889

1844 W. 22nd Pl., Chicago, Ill.